

ΠΡΟΛΟΓΟΣ**Α΄ ΜΕΡΟΣ (1^η και 2^η Πράξη)**

Τον Αύγουστο του 1811, ο Κανέλλος κι ο Φώτος Ζαχαριάς συλλαμβάνονται στα βουνά της Αρκαδίας από τους στρατιώτες του Καπουδάν¹ πασά, Ονάν Αλ Μαντού και οδηγούνται σε ένα μικρό όρμο, έξω από το Ναύπλιο.

Από την αρχή του καλοκαιριού, στη περιοχή αυτή, οι Τούρκοι, συγκέντρωναν τα παιδιά διαβόητων και επικηρυγμένων Ελλήνων αρματολών, με στόχο την εκδίκηση, την παραδειγματική τιμωρία ή την παράδοση του επικίνδυνου για την αυτοκρατορία πατέρα τους. Κάθε δέκα μέρες, έφτανε στον όρμο ένα μεγάλο πλοίο το οποίο έπαιρνε τα παιδιά για τα δουλοπάζαρα.

Ο Μάνθος Ζαχαριάς, (πατέρας του Κανέλλου και του Φώτου), πρωτοπαλικάρο του καπετάν Μπούμπουλη, είχε τρομοκρατήσει πολλές νηπομπές των Τούρκων στο Αιγαίο και τη Μεσόγειο προκαλώντας την οργή του σουλτάνου και των ανώτατων στρατιωτικών της Τουρκίας. Ένας από αυτούς, ο Ονάν Αλ Μαντού, υποσχέθηκε στο σουλτάνο να αφανίσει την οικογένεια Ζαχαριά και κάθε άλλη οικογένεια που τολμά να προσβάλλει την οθωμανική κυριαρχία! Μια τέτοια οικογένεια ήταν και του Επαμεινώνδα Σμυρναίου, φλογερού λόγιου επαναστάτη που με τα κείμενα και τους λόγους του, προκαλούσε ξεσηκωμούς και εξεγέρσεις εναντίων των κατακτητών. Ο γιός του, Νικηφόρος, μετέφερε τα γραπτά του πατέρα του στα κρησφύγετα των οπλαρχηγών και των καπεταναίων στα βουνά του Μωριά και της Στερεάς Ελλάδας, αναζωπυρώνοντας την πίστη τους για την λευτεριά του γένους.

Εκείνο το καλοκαίρι, οι Τούρκοι μάζεψαν περισσότερα από 150 παιδιά, όμως η περήφανη λεία του τούρκου ναυάρχου, ήταν οι αδελφοί Ζαχαριά και ο Νικηφόρος. Στο τέλος του Αυγούστου, τα τελευταία αιχμάλωτα ελληνόπουλα, επιβιβάστηκαν σε μια τεράστια γαλέρα, την «Μακρινή Μητέρα» με προορισμό την Αττάλεια.

Στην Αττάλεια, ή Αντάλια όπως προφέρονταν τότε, γινόταν η διανομή των νεαρών δούλων από όλα τα μέρη της αυτοκρατορίας σε ένα μεγάλο σκλαβοπάζαρο που άρχιζε συνήθως το πρώτο δεκαήμερο του Οκτώβρη. Αρκετές φορές μέσα στα πλοία αυτά, υπήρχε και μια μαύρη, μακάβρια κλούβα με μια κόκκινη πανσέληνο που προορίζονταν για τις σχολές των δημίων του Αλή Αρά! Κάθε πλοίο που έφτανε στην Αττάλεια με τέτοια κλούβα, προκαλούσε κοσμοσυρροή κατά την άφιξή του στο λιμάνι.

Η «Μακρινή Μητέρα», δεν κατάφερε ποτέ να συγκεντρώσει το παρακμιακό κοινό της Αττάλειας στο λιμάνι της, γιατί δεν έφτασε ποτέ σ' αυτό. Ναυάγησε λόγω σφοδρής θύελλας κοντά στις Κυκλάδες!

Λίγο πριν βυθιστεί, ο Ονάν, μαζί με το μοναχογιό του Ιζέτ και άλλους αξιωματούχους, φόρτωσαν σε τρεις μεγάλες βάρκες, ανεκτίμητης αξίας αντικείμενα και χρυσό προσπαθώντας να τα σώσουν και να σωθούν πλησιάζοντας μια κοντινή βραχονησίδα.

Τα ελληνικά βράχια όμως, κατά το χάραμα, τερμάτισαν το φιλόδοξο σχέδιο.

1: Καπουδάν πασάς : Τίτλος ανώτατου στρατιωτικού διοικητή ναυτικών δυνάμεων. Ναύαρχος.

Η μαύρη κλούβα, λόγω της ειδικής κατασκευής της, θα σώσει τελικά τον Κανέλλο, τον Φώτο και τον Νικηφόρο, οι οποίοι, λίγο μετά τα πρώτα τους βήματα στον θαλασσοδαρμένο βράχο, ανακαλύπτουν ένα μικρό κι αδύναμο κοριτσάκι τη Φανούλα, απροσδόκητο επιζώντα από τέτοια δοκιμασία. Σύντομα καταλαβαίνουν πως τα νοήματα της Φανούλας δεν οφείλονται στο νυχτερινό τρόμο του ναυαγίου αλλά σε πιο σοβαρά παιδικά τραύματα. Το βουβό κορίτσι, θα οδηγήσει τα αγόρια σε μια κρυφή παραλία, δείχνοντάς τους μια μεγαλύτερη κοπέλα που προσπαθεί να κρατηθεί στη ζωή. Τελικά, η Έλσα Χαλίλ, τα καταφέρνει και συμπληρώνει την ομάδα των ναυαγών.

Υπό τις οδηγίες Κανέλλου, οι πέντε νέοι, κατευθύνονται στην κορυφή του νησιού όπου θα περάσουν την πρώτη τους νύχτα στα χαλάσματα ενός παλιού φάρου.

Στη πορεία, αλλά και από τις πρώτες στιγμές τους στη κορυφή του νησιού, οι περισσότεροι έχουν καταλάβει ότι κάποιος τους παρακολουθεί!

Πράγματι, μετά από λίγο ο Κανέλλος συλλαμβάνει τον τραυματισμένο γιό του καπετάνιου Ονάν! Τον Ιζέτ Αλ Μαντού.

Ο Κανέλλος αποφασίζει το χάραμα να εκτελέσει τον Ιζέτ πετώντας τον από τον ψηλό βράχο.

Η απόφασή του, θα αναδείξει και τις έντονες διαφορές στη προσωπικότητα των επιζώντων.

Ο Κανέλλος, γεμάτος οργή και θυμό για τους Τούρκους, για την αναίτια σφαγή της μητέρας του κατά τη σύλληψη του, ζει μόνο για την εκδίκηση. Έχοντας πολεμική εμπειρία από τον πατέρα του - που επίσης έχασε πρόσφατα - είναι ο αδιαφιλονίκητος αρχηγός. Σκληρός, απότομος κι οργισμένος, σχεδιάζει την επιστροφή του στον αγώνα.

Ο Φώτος, τυφλωμένος από τον πλούτο των Τούρκων που φορτώθηκε στις βάρκες και χάθηκε τόσο δελεαστικά μπροστά στα μάτια του, σε ρηχές ξέρες, ονειρεύεται την ανάληψη του θησαυρού. Προσπαθεί να πείσει τον αδελφό του πως η ανάκτηση είναι εφικτή, μη προσέχοντας όμως την Έλσα που άθελά της, έχει ακούσει τη μοιραία - όπως θα αποδειχτεί για το μέλλον της - συζήτηση! Αυθόρμητος, παρορμητικός και κακότροπος ο Φώτος, παρουσιάζεται ως υπαρχηγός, προσπαθώντας να πείσει την παρέα για την αξία του και τις ικανότητές του.

Η Έλσα Χαλίλ, είναι κι αυτή ποτισμένη με μίσος για τους Τούρκους λόγω των παιδικών της χρόνων. Ο Τούρκος Μπέης, Αγιούλ Ασάν, υποχρέωσε τον πατέρα της, να πουλήσει την Έλσα σε ένα ζευγάρι ηλικιωμένων μουσουλμάνων από την Αίγυπτο, τους Χαλίλ, με αντάλλαγμα την σωτηρία των αδελφών της από το παιδομάζωμα! Το μένος της, είναι τόσο έντονο που συχνά σταυροκοπιέται ζητώντας απ' την Παναγιά συγχώρεση για τα λόγια της.

Ο Νικηφόρος, αποτελεί την ήρεμη δύναμη της παρέας. Ο μορφωμένος και καταζητούμενος πατέρας του, αποτελεί για αυτόν ένα σπάνιο πρότυπο αγωνιστή. Τα γράμματα, η μελέτη ιστορικών κειμένων, η καλλιέργεια της γλώσσας και γενικά η εκλεπτυσμένη παιδεία, του διανοούμενου πατέρα του, έχουν διαμορφώσει έναν τελείως διαφορετικό χαρακτήρα από τους Ζαχαριάδες.

Η σύγκρουση του Νικηφόρου μαζί τους, είναι αναπόφευκτη.

Η **Φανούλα** είναι το τραγικό πρόσωπο της ιστορίας. Οι Τούρκοι, έκαψαν το σπίτι της και σκότωσαν τους γονείς της, πιστεύοντας πως έκρυβαν όπλα και επαναστάτες. Η Φανούλα σφιχταγκαλιασμένη με την μεγαλύτερη αδελφή της Μάρθα, παρακολουθούσαν κρυμμένες σε ένα μυστικό πατάρι. Η φωτιά και οι καπνοί, πρόδωσαν τα δυο κορίτσια και οι τούρκοι πήραν μαζί τους την όμορφη Μάρθα, αφήνοντας το μικρότερο κοριτσάκι να τραυλίζει μόνο του στα αποκαΐδια του φτωχικού τους. Το κλάμα και το τραύλισμα σύντομα μετατράπηκε σε σιωπή. Μόνιμη σιωπή, σαν θάνατος. Έχοντας μοναδική συντροφιά τη κούκλα που της είχε φτιάξει στα γενέθλιά της η Μάρθα, η Φανούλα περιπλανήθηκε μόνη της στους έρημους αγρούς της περιοχής. Λίγες μέρες αργότερα, την συνάντησε η επίσης περιπλανώμενη Έλσα, που αναζητούσε κι αυτή καταφύγιο για να σωθεί. Η Έλσα Χαλίλ, είχε δραπετεύσει από την Αίγυπτο μετά τον θάνατο της μητριάς της και είχε κατάφερε να επιστρέψει στη Πελοπόννησο αναζητώντας τους γονείς της. Δυστυχώς, επέστρεψε πάνω στην επιδρομή του κτηνώδους Ονάν Αλ Μαντού ο οποίος έτρεψε σε φυγή όσες οικογένειες πρόλαβαν να σωθούν. Η Έλσα κι η Φανούλα, φιλοξενήθηκαν τελικά σ' ένα παλιό μοναστήρι έξω από το Άργος από έναν ηλικιωμένο καλόγερο και τον υποτακτικό του. Στο μοναστήρι αυτό, τις επόμενες μέρες, βρήκαν κατάλυμα κι άλλα παιδιά και μάλιστα, ένα από αυτά, ήξερε για την οικογένεια της Φανούλας και διηγήθηκε τα γεγονότα στην Έλσα. Η Έλσα, έμαθε για τη Μάρθα κι έτσι κατάφερε να ερμηνεύσει την έντονη προσκόλληση που είχε η μικρή μαζί της καθώς και την ψύχωση με την κούκλα της. Ο Ονάν όμως, λίγες μέρες πριν σαλπάρει για την Αττάλεια, κατάφερε να ανακαλύψει το ιερό κρησφύγετο κι έτσι, όλα αυτά τα παιδιά, συμπλήρωσαν τις τελευταίες άδειες κλούβες στο αμπάρι της μεγάλης του γαλέρας.

Ο **Ιζέτ**, έξυπνος, μορφωμένος, συναισθηματικός, με τεράστιες διαφορές από τον πατέρα του και αρκετά καλή την γνώση της ελληνικής γλώσσας, προσπαθεί να πείσει την Φανούλα να τον ελευθερώσει. Έχοντας κρυφακούσει την ιστορία της, από την εξιστόρηση της Έλσας στον Νικηφόρο, εκμεταλλεύεται την αδυναμία της Φανούλας στη χαμένη αδελφή της και της υπόσχεται να την βρει!

« Είμαι ο μόνος που μπορώ! Τώρα που ο πατέρας μου πάει στον Αλλάχ, γίνομαι βεζίρης, αποκτώ χρήματα, εξουσία και δυνατότητες! Αν με σώσεις, ορκίζομαι να σου βρω την Μάρθα!»

Η Φανούλα, τελικά πείθεται και τον ελευθερώνει!

Όμως

Β' ΜΕΡΟΣ (3^η, 4^η και 5^η Πράξη)

Κέρκυρα 1865, 54 χρόνια μετά το ναυάγιο των Κυκλάδων

Στο νεόδμητο ξενοδοχείο «Κωνσταντινούπολις» εργάζεται μια νεαρή κοπέλα, η **Ασημίνα**. Σερβίρει, μαγειρεύει, καθαρίζει, φροντίζει και ετοιμάζει τα πολυτελή δωμάτια στους επίσημους συνήθως επισκέπτες του νησιού. Ταυτόχρονα,

η Ασημίνα αποτελεί και ένα κινητό γραφείο πληροφοριών. Ξέρει τα πάντα για όλους! Η περιέργεια, μαζί με την παρατηρητικότητά της, την τροφοδοτούν συνεχώς με τα νέα και τις πληροφορίες για όλους τους Κερκυραίους, ιδιαίτερα όμως για τους πελάτες του ξενοδοχείου. Από χθες, βασανίζεται με μια παράξενη άφιξη. Ξέρει πολύ λίγα για την δεσποινίς Αντιγόνη, μια όμορφη δημοσιογράφο από το Λονδίνο.

Προσπαθεί να μάθει περισσότερα γι' αυτήν από έναν γοητευτικό νέο, τον **Λέανδρο**, που απολαμβάνει το πλούσιο, ανατολίτικο πρωινό του, στα φωτεινά, αρχοντικά τραπέζια του εστιατορίου, δίπλα από το χώρο υποδοχής.

Ποια είναι η μίς Αντιγόνη κύριε Λέανδρε; Τι σημαίνει δημοσιογράφος; Γιατί τόσες επισημότητες από τα αφεντικά μου γι' αυτήν; Από που ξέρει τη δεσποινίς Γιολάντα; Η κόρη του γιατρού τι σας θέλει;

Ο Λέανδρος είναι αναγκασμένος να αντιμετωπίζει συχνά τα ακατάπαυστα ερωτήματα της Ασημίνας προκειμένου να απολαύσει τις γαστρονομικές παροχές του ξενοδοχείου.

Ποια είναι όμως η μίς Αντιγόνη;

Η **Αντιγόνη Μαστροχατζηπετρογιάννη**, είναι μια όμορφη και φιλόδοξη δημοσιογράφος που εργάζεται στη πρώτη ελληνική εφημερίδα, τον Βρετανικό Αστέρα, που ιδρύθηκε στο Λονδίνο από τον συγγραφέα και επιχειρηματία Στέφανο Ξένο. Εκτός από την ενημέρωση, στην κύρια θεματολογία της εφημερίδας, ήταν και ιστορίες από την ελληνική επανάσταση.

Ο μυθικός θησαυρός των Τούρκων που χάθηκε από μια μακάβρια γαλέρα στις αρχές του 1800, κάπου στις Κυκλάδες, αποτελούσε πρόκληση για κάθε έντυπο της εποχής.

Η **Γιολάντα**, είναι η κόρη της Ιταλίδας ζωγράφου Ρομίνας Φαρέλι και του Κερκυραίου μεγαλέμπορου Ορέστη Χάλκη. Η μητέρα της, πέθανε λίγες ώρες μετά τη γέννα της Γιολάντας το 1845, αφήνοντας στον Ορέστη, εκτός από τον ανείπωτο πόνο του χαμού της, κι έναν παράξενο πίνακα ζωγραφικής με θέμα μια παιδική κούκλα. Λόγω του θέματος, η Γιολάντα, ρωτούσε από μικρή γι' αυτόν, αλλά οι απαντήσεις του Ορέστη ήταν, για πολλά χρόνια, ανεπαρκείς.

Η **Όλγα Σεβαστιανού**, κόρη του γιατρού Κλέαρχου Σεβαστιανού, πιάνει δουλειά στο αρχοντικό του Νάσου Καστράκη με σκοπό τη φροντίδα της μισότρελης συζύγου του, Μάρθας. Η ψύχωση της ηλικιωμένης κυρίας με κάποια χαμένη αδελφή της και ο πίνακας πάνω από το τζάκι της Γιολάντας συνδέονται αναπάντεχα.

Η Όλγα και η Γιολάντα ταξιδεύουν στην Τουρκία αξιοποιώντας όσες πληροφορίες θυμάται ο Ορέστης για τον πίνακα ζωγραφικής, προκειμένου να μάθουν για την Φανούλα, την αδελφή της κυρίας Μάρθας. Λίγο έξω από το Καραμάν της Τουρκίας, σε ένα παλιό πανδοχείο, θα συναντήσουν τον Λέανδρο, ο οποίος, επιστρέφει από Ελλάδα ψάχνοντας την Μάρθα, έχοντας κι αυτός, ως μοναδική βοήθεια, τον ίδιο πίνακα ζωγραφικής που έχουν και τα δύο κορίτσια! Με την απρόσμενη αυτή συνάντηση, από τα βάθη του παρελθόντος, αναδύονται σιγά – σιγά, όλες οι λεπτομέρειες για την νύχτα των επιζώντων στο θρυλικό ναυάγιο των τούρκων.

Οι τρεις νέοι, τρία χρόνια μετά, στο ξενοδοχείο «Κωνσταντινούπολις» κάτω από έντονη συναισθηματική φόρτιση, θα ενώσουν όλα τα στοιχεία που έχουν με αυτά της Αντιγόνης αποκαλύπτοντας μια πραγματικά ενδιαφέρουσα δραματική ιστορία, τόσο για τα πρωτοσέλιδα της εφημερίδας, όσο και για τα πρώτα, αγνά φύλλα της καρδιάς τους!

Φανούλα

Νικηφόρος
Σμυρναίος

Έλσα Χαλίλ

Φώτος
ΖαχαριάςΚανέλλος
ΖαχαριάςΙζέτ Αλ
Μαντού

Ασημίνα

Λέανδρος

Γιολάντα

Αντιγόνη

Όλγα

ΠΡΑΞΗ 1^η
Στο Βράχο

Στη σκηνή εμφανίζεται ο Νικηφόρος Σμυρναίος.

: Εδώ νομίζω είναι καλά! Έχει καλή θέα κι ο βράχος κόβει τον αέρα. Έλσα; Θεε βοήθεια;

: Όχι, καλά είμαστε. Ουφ... αυτή η ανηφόρα! Έλα Φανούλα ...

: Θα μείνουμε εδώ απόψε! Ο γκρεμισμένος φάρος είναι ό,τι πρέπει!

: Πω, πω Παναγιά μου! Τρομακτική θέα!

: Σιγά! Μην πλησιάζετε στην άκρη! Ο γκρεμός είναι απότομος! Πάρε το παιδί από εκεί!

: Μπορεί να μη μιλάει, αλλά καταλαβαίνει! Σ' άκουσε! Δε χρειάζεται να της το πω κι εγώ.

: Πόσα χρόνια δε μιλάει;

: Από πέντε χρονών, εδώ κι επτά χρόνια.

: Γιατί;

: Φανούλα, πήγαινε αγάπη μου να πιεις λίγο νεράκι από την πηγή να δεις κι αν έφτασαν τα άλλα αγόρια!

: Είναι ανάγκη να κάνεις αυτές τις ερωτήσεις μπροστά της; Όταν ανεβαίναμε δε σου είπα ότι οι Τούρκοι σκότωσαν μπροστά στα μάτια της τους γονείς της και απήγαγαν την μεγαλύτερη αδελφή της, την Μάρθα;

: Ναι! Συγγνώμη. Ξεχάστηκα... αλλά... με όλα αυτά που μας έχουν βρει ... Εσύ που τα έμαθες όλα αυτά;

: Τα είπαμε κι αυτά βρε Νικηφόρε. Στο μοναστήρι της Φανερωμένης έξω απ' το Άργος. Πριν μας πιάσουν, μου τα είχε πει ένας νεαρός κι ο καλόγηρος που τη φρόντιζε ...

: Καλά, άστο αυτό. Κάτι άλλο: Πρόσεξε λίγο τη συμπεριφορά σου στο Κανέλλο! Στη παραλία ήσουν λίγο απότομη. Χωρίς τον Κανέλλο δεν έχουμε ελπίδες να σωθούμε από εδώ...

: Γιατί; Ο Κανέλλος μας έσωσε από τα κύματα; Αν δεν ήθελε ο Θεός τώρα θα είμαστε κι εμείς ...

: Έλσα! Άκουσε με πριν 'ρθούνε! Οι Ζαχαριάδες, δεν είναι σαν εμένα! Έχουν πολεμήσει Τούρκους και πειρατές με τον πατέρα τους εδώ και πολλά χρόνια! Ο Κανέλλος είναι στα καράβια από πολύ μικρός. Λένε πως ο Μάνθος - ο πατέρας του – ξεψύχησε στα χέρια του, πάνω στη φρεγάτα του Μπούμπουλη!

: Κι ο άλλος; Ο Φώτος; Κακότροπος κι αυτός! Σαν να του είμαστε βάρος μας φέρεται! Μας κοιτά με μισό μάτι κι όλο... ψιθυρίζει στ' αυτί του αδελφού του!

: Έλσα, στο καράβι πρόσεξες σε ποια κλούβα είχαν εμένα και τους Ζαχαριάδες; Στη μαύρη με τη κόκκινη πανσέληνο και τα νεκροκόκκαλα. Ξέρεις που στέλνουν αυτές τις κλούβες; Στους δημίους του Αλή Αρά!

: Καλύτερα να πηγαίναμε κι εμείς εκεί να τελειώναμε μια ώρα αρχύτερα. Σκλάβα όλα μου τα παιδικά χρόνια στην Αίγυπτο, δεν θα άντεχα κι άλλη ντροπή στα μπουντρούμια της τουρκιάς.

Καλύτερα σφαγή, να πάω κοντά στη μάνα μου που ...

: Έλσα! Έρχονται! Κουβέντα με τους Ζαχαριάδες! Μ' άκουσες; Ούτε έμενα μ' αρέσουν, αλλά τους έχουμε ανάγκη! Ο Θεός δεν μας έσωσε για να τσακωθούμε. Μόνο ενωμένοι θα σωθούμε!

: Καλά, δε ματά μιλάω. Να σου πω ... Στη τελευταία ανηφόρα, κοντά στα καμένα δέντρα ... άκουσες κάτι;

: Σαν τι δηλαδή;

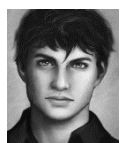
: Σαν ... βογγητό πόνου ...σαν βαριά ανάσα ... κάπως έτσι ...

:

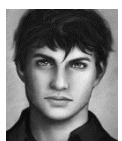
: Γιατί δεν μιλάς;;;

: Άκου κοπέλα! Δε θα ξαναφήσεις τούτο δω να τρέχει πίσω στα κατσάβραχα! Θα την έχεις πάντα δίπλα σου. Αν χαθεί ή πάθει κάτι, θα είναι δικό σου πρόβλημα κι όχι δικό μας! Το κατάλαβες;

: Φανούλα μου γιατί άργησες; Λίγο νεράκι πήγε να πιεί Φώτο, δεν της είπα να ...

: Σιωπή! Στην ερώτηση «κατάλαβες» απαντάς με «Ναι». Τίποτα άλλο! Κατάλαβες;

:.....

: Έλσα!

: Ναι!

: Ωραία! Έφερα κάτι πράγματα από αυτά που ξερνάει το ναυάγιο στη παραλία. Βάλε κάποια ρούχα να στεγνώσουν και κοίτα αν τρώγονται αυτά που είναι στο τελάρο. Δίνε του!

: Έλα Φανούλα μου ...

: Θα μπορούσες να ήσουν πιο ευγενικός.

: Σαν εσένα;

: Σαν Έλληνας. Τι σου φταίνει τα κορίτσια; Αδελφές μας είναι. Ορφανά δυστυχισμένα ελληνόπουλα! Στις διπλανές κλούβες ήταν κλεισμένες με τ' άλλα τα κοριτσάκια που πνίγηκαν. Όπως ο Θεός ήθελε να σωθείς εσύ, έτσι έσωσε κι αυτές!

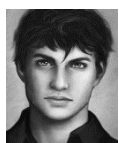

: Όχι σε μένα τέτοια κόλπα Σμυρναίε. Κήρυγμα δέχομαι μόνο από καπεταναίους και αρματολούς κι όχι από άτομα ... γραφιάδες!

: Τα γράμματα του πατέρα μου ήταν πιο δυνατά απ' τα άρματα Φώτο. Για αυτό οι Τούρκοι σκύλιασαν να τον βρούνε! Όταν με πήραν από το σπίτι, ξέρεις τι είπε ο Τούρκος Μπέης στη μάνα μου;
«Τα δάχτυλα του άντρα σου, για να ξαναδείς το γιό σου! Και τα δέκα!»

Αν δεν τους ένοιαζε για τα γραπτά του πατέρα μου, δεν θα 'μουν μαζί σου στη μαύρη κλούβα. Κατάλαβες;

: Το «κατάλαβες» σ' αυτό το βράχο, δεν θα το ξαναπείς σε μένα! Όλα αυτά τα χρόνια, μεταφέρεις στους κλέφτες, από βουνό σε βουνό, τα γράμματα του πατέρα σου με αερολογίες για ξεσηκωμούς, σωτηρίες του έθνους και επανάσταση. Μόνο αυτό κάνεις. Ο πατέρας σου κάτω από μια λάμπα, γράφει, γράφει, γράφει... κι οι δικοί μας πατεράδες αντί για μελάνι στο χαρτί, χύνουν το αίμα τους στο χώμα! Δεν σε παίρνει για εντολές εδώ πάνω Νικηφόρε!

: Γιατί αλλιώς τι; Θα με στείλεις και μένα να απλώσω τα βρακιά που μάζεψες από την παραλία ή να δω αν τρώγονται τα τελάρα που έφερες;

: Μέτρα τα λόγια σου Σμυρναίε γιατί μπορεί και να ναι τα τελευτ...

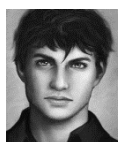
: Σκάστε κι οι δυο!

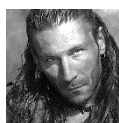
: Κανέλλο! Άργησες, Η παραλία είναι εντάξει;

: Δυο Τούρκοι, ψυχορραγούσαν κοντά στη μεγάλη ξέρα. Ο ένας ήταν εκείνος ο καραφλός με την αλυσίδα στο χέρι, που μας έδινε νερό στις κλούβες κι ο άλλος εκείνο το στραβάδι δίπλα στον καπετάνιο. Τον θυμάσαι Φώτο;

: Εκείνος που γέλαγε με το μαστίγωμα του Ζαφείρη; Πως δε το θυμάμαι το κάθαρμα! Έφτασε ζωντανός μέχρι τη στεριά; Και δε του φαινόταν...

: Τώρα θα γελάει μόνιμα... μ' ένα σπαθί στο στόμα! Παραμόρφωσα και τον άλλον και έβαλα τα πτώματα τους στη παραλία, αντίκρυ και καθιστά, να κοιτά ο ένας τον άλλο και να γελάνε!

: Είναι προσβολή αυτό που έκανες! Έπρεπε να τους ... να τους θάψεις αφού πεθάνουν, κι όχι να ...

: Χα ,χα, χα ...Μήπως να τους κέρναγα και κανά κρασάκι; Σάλεψε ο νους σου Σμυρναίε! Αλλά λογικό είναι. Δεν έχουμε όλοι τα ίδια βιώματα! Λοιπόν, η παραλία είναι καθαρή από Τούρκους, όχι όμως κι η θάλασσα.

: Θεσ να πεις ότι μπορεί να ναι κάποιοι ζωντανοί που δεν έχουν ακόμα βγει;

: Ζωντανός δεν είναι κανένας! Ούτε δικός μας ούτε δικός τους! Έχουν τσακιστεί όλοι στα βράχια. Είναι θαύμα που είμαστε κι εμείς ζωντανοί! Εννοώ ότι η θάλασσα είναι γεμάτη τουρκικά και πειρατικά πλοία. Πρέπει να έχουμε το νου μας!

: Με το φως του ήλιου θα μπορούμε εύκολα από δω πάνω να διακρίνουμε τις σημαίες τους. Κι αν θέλει ο Θεός να περάσει και καμιά δικιά μας σκούνα ...

: Θέλει! Και θα περάσει! Αρκεί να με ακούτε και να προσέχετε! Η πατρίδα έχει ανάγκη από παλικάρια κι όχι ...

: ... κι όχι λόγιους γραφιάδες σαν εμένα! Ξέρω Κανέλλο, μου τα 'πε πριν ο αδελφός σου! Δεν θα το συνεχίσω όμως. Πες μου τι θέλεις να κάνω;

: Καλώς! Άκου. Είναι ένα στενό μονοπάτι που οδηγεί κι αυτό μάλλον στη παραλία. Το παρατήρησα τώρα που ανέβαινα μετά τα καμένα δέντρα. Θέλω να πας να το κατέβεις, να δεις που ακριβώς βγάζει. Αν κάποιος ανέβει από εκεί βγαίνει ακριβώς πίσω μας και κάτι τέτοιο δεν μας είναι καθόλου ευχάριστο.

: Θα πάω, το είδα κι εγώ, ξέρω ποιο λες. Τώρα όμως που είπες «καμένα δέντρα» άκουσες κάτι όταν περνούσες από εκεί;

: Όχι. Άκουσες εσύ;

: Ναι. Άκουσε και το μεγάλο κορίτσι, μου το είπε πριν. Δεν τους είπα τίποτα για να μη τα φοβίσω...

: Τώρα που το λέτε,... σαν λαχάνιασμα κάτι;

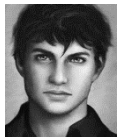
: Ακριβώς! Στους θάμνους πίσω από τα καμένα δέντρα.

: Θα είναι η ιδέα σας, ή κανά αγριοκάτσικο. Θα το δω εγώ αργότερα. Λοιπόν, Νικηφόρος! Έφυγες!

: Έφυγα. Που και που, ρίχνετε και καμιά ματιά στα κορίτσια μη θέλουν κάτι.

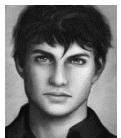

: Αν θέλουν κάτι, θα το πουν.

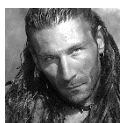

: Δεν το νομίζω! Θα τα πούμε σε λίγο ...

Ο Νικηφόρος αποχωρεί. Τα δυο αδέρφια μένουν μόνα στη σκηνή ...

: Τις είδες; Πες μου ότι τις είδες!

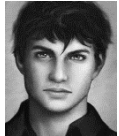
: Ποιες;

: Τις βάρκες! Τις τρεις βάρκες που φόρτωσαν οι Τούρκοι όταν κατάλαβαν ότι η φρεγάτα βουλιάζει! Στη πρώτη ανέβηκε ο Ονάν με το γιό του και στις άλλες δυο οι αξιωματικοί τους, ο στραβός, ο αλυσίδας κι ο μαύρος με την ουλή στο μέτωπο... τους είδες;

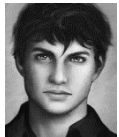
: Τσακίστηκαν πρώτοι στα βράχια όλοι αυτοί. Κανείς δεν σώθηκε. Στο είπα και πριν. Ακόμα και αυτοί οι δύο που διακόσμησα είχαν σχεδόν κομματιαστεί από τα...

: Δεν λέω για αυτό! Στις βάρκες είδες τι φόρτωσαν;

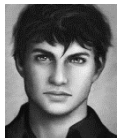
: Όχι! Βλέπεις δεν με είχαν βάλει στον έλεγχο.

: Ω...ρε Κανέλλο, δεν είναι ώρα για αστεία. Τα κασόνια με τις λίρες δεν τα είδες; Λίρες, ολόχρυσες λίρες! Έλαμπαν μες τη νύχτα! Λίρες ικανές να αγοράσουμε άρματα, κανόνια, καράβια!! Λίρες χιλιάδες λιρ...

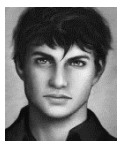
: Φώτο! Σύνελθε! Δεν ξέρω πόσο νερό ήπιες χθες από τη θάλασσα, ξέρω όμως σίγουρα ότι σε πείραξε!

: Άκουμε αδελφέ, μόνο μια φορά, άκουμε! Τις είδα! Κολυμπούσαμε και...και... δεν μπορούσα να τις βγάλω απ' το μυαλό μου! Πρέπει να 'ναι χιλιάδες! Τρία κασόνια γεμάτα! Αν τσακίστηκαν οι βάρκες στις ξέρες πριν την παραλία, τα νερά εκεί είναι ρηχά! Με δέκα παλικάρια θα μπορούσαμε να τις ανασύρουμε...

: Τρελάθηκες ωρέ! Ποιος μπορεί να βουτήξει τόσο βαθιά με μια ανάσα; Στα μισά θα 'χει σκάσει!

: Πολλούς ξέρω: Ο Αντυπάκης, ο μεγάλος γιος του Μαυρόγιαννη, ο Πανάγος του Λάσκαρη, ο Στρατής της κυρά Δέσποινας, ο ...

: Φώτο, το πρώτο πράγμα που μας ενδιαφέρει, είναι να βρούμε τρόπο να φύγουμε από εδώ, να γυρίσουμε στο Μωριά. Η μάνα είναι άταφη το ξεχνάς;

: Εσύ τι κάνεις εκεί; Κρυφακούς; Ελάτε εδώ αμέσως!

: Παναγιά μου τι είναι αυτά που λες; Απλά φοβόμαστε μόνες μας. Έχει αρχίσει να πέφτει και το σκοτάδι και ... και ... είναι και κάτι άλλο ...

: Λέγε!

: Ακούγεται κάτι Κανέλλο, πίσω από τα γκρεμίσματα του φάρου.

Κι όταν ανεβαίναμε το άκουσα. Φοβάμαι. Τούτο το παιδί τρέμει από το φόβο του. Κάποιος είναι! Κάποιος μας παρακολουθεί! Εγώ... δεν ξανά πάω εκεί. Φοβάμαι!

: Έλα σαχλαμάρες! Σαν κοροϊδεύει ο νοτιάς! Να ποιος ήταν, έρχεται!

: Είχες δίκιο! Οδηγεί ακριβώς από πίσω μας. Είναι ένα απότομο, γλιστερό μονοπάτι που οδηγεί στη πίσω παραλία του νησιού, όχι εκεί πού βγήκαμε χθες.

: Πρέπει κάπως να το φυλάξουμε! Αν κάποιος ανεβεί από εκεί θα μας ...

: Δε χρειάζεται! Υπάρχει μια χαράδρα! Μια φονική χαράδρα που παραλίγο κι εγώ να τσακιστώ! Είναι κρυμμένη παράξενα σχεδόν δεν φαίνεται...

: Αν πέσει κανείς μπορεί να σωθεί;

: Αδύνατον! Είναι τεράστιος γκρεμός, περίπου σαν αυτόν εδώ μπροστά. Όποιος ανέβει μες τη νύχτα αυτόν τον δρόμο θα σκοτωθεί κι οι φωνές του θα μας ξυπνήσουν, οπότε δεν χρειάζεται ...

: Εμείς, μπορούμε να κατεβούμε από εκεί;

: Ναι, έχω κρύψει ένα κορμό δέντρου πιο κάτω που με προσοχή μπορούμε να τον χρησιμοποιήσουμε ως γέφυρα. Άρα, σε μια δυσκολία, έχουμε και ένα δεύτερο δρόμο διαφυγής!

: Τελικά, δεν είσαι όσο άχρηστος φαίνεσαι!

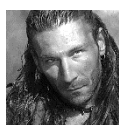

: Καλοσύνη σου!

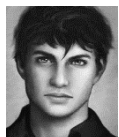
Ω ω ω χ χ χ ...

: Αχ Παναγία μου, το ακούσατε αυτό; Έλα κοντά μου Φανούλα μου.

: Φώτο, δως μου το μαχαίρι σου! Οι υπόλοιποι μείνετε εδώ και άχνα μέχρι να γυρίσω! Νικηφόρε τραβήξου εκεί με τα κορίτσια, Φώτο, πάρε το σκοινί και ... στα νώτα μου ... Άχνα τώρα

:

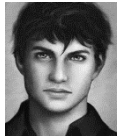
: Καλώς τα δεχτήκαμε! Για μαντέψτε ποιος πονά στο ποδαράκι του, ποιος διψά για καθαρό νερό ... βρε, βρε πως τα φέρνει τελικά η ζωή!

: Ο γιός του Τούρκου καπετάνιου, του Ονάν Αλ Μαντού! Το τομάρι! Είναι ζωντανό! Πως είναι δυνατόν να τα κατάφερε; Είναι κι άλλοι ζωντανοί ρε παλιότουρκα;

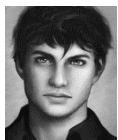
: Σιγά μη κατάλαβε! Πάρτον και δεσ του σφιχτά τα χέρια. Και τα δάχτυλα! Το ένα του πόδι είναι χάλια δεν μπορεί να τρέξει. Δέστου το άλλο με τα χέρια κι άστον στο βράχο εκεί πέρα...

: Γιατί δεν τον σκοτώνουμε να τελειώνουμε;

: Έχει δύσει ο ήλιος! Θυμάσαι τι έλεγε ο πατέρας;

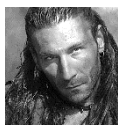
: Το χάραμα! Να δει τον τελευταίο ήλιο! Μα δεν του αξίζει τέτοια τιμή!

: Σκασμός! Το χάραμα, θα τον ρίξω στον γκρεμό! Θα του το περιγράψω να το καταλάβει! Σε όλο το ταξίδι, ήξερα που πάω, είχα ακούσει για τους δημίους του Αλή Αρά, ήξερα πόσο θα αργήσω να φύγω! Θα φρόντιζαν για αυτό οι... ειδικοί... έτσι δεν είναι αγαπητέ μας φίλε;

:

: Πως διάβολο σε λένε; Χα, χα, χα. Δύσκολη η γλώσσα των γκιαούρηδων παλιότουρκα ε; Πρόσεξέ με λίγο και θα το καταλάβεις αυτό που θα σου πω:

: Το χάραμα, το πρωί, πρώ – ί, όταν βγει το πρώτο φως ... Βράχια! Κοίτα κάτω! Κοίτα κάτω ρε! Κοίτα! Εγώ, κοίτα με στα μάτια, εγώ, θα σε πετάξω κάτω! Δεν θα τελειώσεις αμέσως, χα, χα, χα ... τι είναι; Φοβάσαι; Χα, χα, χα. Θα σε περιμένει η μάνα σου ε; Στο φτωχικό σας κάπου στη σαπιοτουρκιά; Χα, χα, χα ...

: Αρκετά! Δεν ντρέπεσαι; Ένα παιδί είναι! Ένα παιδί σαν εμάς! Έτσι τιμάς το όνομα του πατέρα σου; Σαν αυτούς είμαστε εμείς; Οι Έλληνες έχουμε τιμή...

: Βάλτο μαχαίρι μέσα Φώτο! Ας τον! Μιλάει έτσι γιατί ο πατέρας του είναι άφαντος, το σκάσε μόλις άκουσε ότι τον κυνηγούν οι Τούρκοι να του πάρουν τα χαρτιά και τον κοντυλοφόρο! Που είναι η μάνα σου; Ψάχνει το μπαμπά σου να του ζητήσει δαχτυλάκια;

: Είσαι απαίσιος! Αλλά βέβαια! Από ένα αγράμματο κι αγροίκο...

: Ακίνητος είπα Φώτο! Άκου, Σμυρναίε! Μετά από πολλά χρόνια, τα σχολεία που θα μαθαίνουν τα ελεύθερα ελληνόπουλα τα γράμματα που σου έμαθε ο πλούσιος μπαμπάς σου, θα έχουν εικόνες από παλικάρια που έδωσαν το αίμα τους για τα χώματα που πατάμε εδώ απόψε! Εσύ δεν είσαι ικανός να τιμήσεις άρματα! Με χρειάζεσαι, ενώ εγώ, τύπους σαν εσένα τους θεωρώ άχρηστους! Ακόμα και τούτα εδώ τα ζωντανά (τα κορίτσια εννοεί) σε μένα θα ρθουν να πουν το φόβο τους! Αν ξανά υψώσεις τη φωνή σου όταν μιλάω... το πρωί, θα πας με τον Τούρκο. Μαζί του!

: Σε έχει τυφλώσει το μίσος Κανέλλο Ζαχαριά, το πάθος σου για εκδίκηση. Πράγματι, μετά από πολλά χρόνια, όπως και να είναι η πατρίδα, λεύτερη ή σκλαβωμένη, ένα είναι σίγουρο: Εμείς θα έχουμε φύγει! Οι πράξεις μας όμως ...

: Αρκετά! Είμαι εξουθενωμένος. Θα ξαπλώσω σε εκείνα τα χαλάσματα, δίπλα στη πηγή. Φώτο, ελέγχεις πάλι το μονοπάτι που ήρθαμε, μέχρι τη στροφή κι ύστερα, έλα να ξεκουραστείς κι εσύ. Νικηφόρε, φρόντισε τα κορίτσια από νερό και ρούχα και πήγαινε να την πέσεις κι εσύ κοντά στα δοκάρια στη άλλη μεριά!
Βασικό: Τη νύχτα, δε μιλάμε! Μόνο ακούμε! Με το παραμικρό με ξυπνάτε. Το χάραμα ο Τούρκος θα εκτελεστεί! Ό,τι είπα!
Έχει κανείς αντίρρηση;

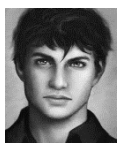

:

: Χαίρομαι! Καλό βράδυ... «τυχεροί ναυαγοί των Κυκλάδων»!

Ο Κανέλλος αποχωρεί. Ο Φώτος δένει απάνθρωπα σφιχτά τον Τούρκο και ...

: Τον ακούσατε! Πάω για ένα τελευταίο έλεγχο. Ο Τούρκος είναι ασφαλισμένος! Μη φοβάσαι Σμυρναίε! Έτσι όπως τον έχω δέσει πιθανόν, το πρωί ο αδελφός μου να τον βρει παγωμένο και να αποφύγει το θέαμα. Χα, χα, χα ... Έλσα! Μη πλησιάσει στον Τούρκο καμιά σας! Το κατάβατε;

: Ναι. Είπα, ναι! Δεν καταλαβαίνω το βλέμα σου!

: Όταν θα γυρίσω, να μην ακούγεται αχ..

: ...άχνα! Το καταλάβαμε.

Ο Φώτος κοιτάζει με άγριο βλέμμα την Έλσα κι αποχωρεί.

: Απαίσιε!

: Έλσα!

: Μα κι εσύ έτσι δεν τους είπες πριν; Παναγιά μου σχώραμε!

: Έχουν ένα δίκιο. Ο πόλεμος Έλσα, αγριεύει τον άνθρωπο. Πες μου ποιον θεωρείς πιο σκληρό απ' τα δύο αδέλφια;

: Θέλει και ερώτημα; Τον Κανέλλο. Δεν έχει τίποτα ανθρώπινο μέσα του δεν ...

: ...ταξίδευα δυο νύχτες μαζί τους πριν ναυαγήσουμε. Είμαστε μαζί στην ίδια κλούβα. Στη μαύρη!

: Το ξέρω.

: Το πρώτο βράδυ, ο Κανέλλος έκλαιγε γοερά σαν πονεμένο αγρίμι! Θρηνούσε τη μάνα του που οι Τούρκοι...Ό,τι είχε μέσα του, το έκανε δάκρυα εκείνη την νύχτα!

Ο Φώτος, ...το πνίγε! Δε μιλούσε! Πέρασα ένα βράδυ, ακούγοντας ένα ξένο να κλαίει με τόσο πόνο... που κάποια στιγμή λύγισα κι εγώ... Την άλλη μέρα, τους γνώρισα!

: Θρήνησες τη μάνα του και σου μιλάει έτσι;

: Ο πόλεμος Έλσα, αυτές οι φρικτές εικόνες δηλητηριάζουν την καρδιά του ανθρώπου! Ίσως έχει δίκιο! Άνθρωποι σαν τους Ζαχαριάδες θα λευτερώσουν την Ελλάδα! Εγώ, δεν ξέρω τι εννοούσε λέγοντας να τιμήσω τα άρματα. Αν τα άρματα τιμώνται με αίμα, τότε ναι, ίσως έχει δίκιο, δεν μπορώ να αφαιρέσω ζωή. Δεν έχω, ούτε θέλω να σκοτώσω κανένα! Ακόμα κι αυτό το τουρκόπουλο που μας κοιτά, δεν θέλω να πάθει κακό!

: Εμένα δε με νοιάζει για δαύτο! Γιος του αρχιβασανιστή ... λύπηση δεν αξίζει! Δε ξέρω, σχώραμε Παναγιά μου, αλλά όταν βλέπω Τούρκους ...

: Βαριά κουβέντα είπες πράγματι Έλσα! Μακάρι η Παναγιά να σε συγχωρέσει! Ωχ, έρχεται ο Φώτος! Πάω στη μεριά μου. Πήγαινε και εσύ να ξεκουραστείς. Το έχουμε ανάγκη.

: Έχεις δίκιο. Κι αύριο μέρα είναι. Έλα Φανούλα μου, πάμε λίγο και εμείς να ξεκουραστούμε.

:

: Είναι αργά!!! Τι θα κάνεις μόνη σου εδώ στο κρύο; Καλά. Για λίγο όμως έτσι; Μετά να 'ρθεις κοντά μου. Άκουσες την είπε ο Κανέλλος, μακριά από τον Τούρκο. Αν θες νερό έχω πιάσει εκεί, δίπλα στο ξύλο, έτσι αγάπη μου; Ααααα (χασμουρητό) τι κούραση ...

Η Έλσα αποχωρεί από τη σκηνή. Στη σκηνή μένουν η Φανούλα και το δεμένο τουρκόπουλο. Ο Ιζέτ.

ΤΕΛΟΣ 1^{ΗΣ} ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ 2^η

ΙΖΕΤ – ΦΑΝΗ – ΕΛΣΑ

: Φάαν; ...Φάνη; ...Φανέλ; ... Μιλάω Ελληνικά! Στο παλάτι πολλές Ελληνίντες, Πως σε λέω βρε; Εγώ Ιζέτ! Έλα πιο κοντά σου πω... μη ξυπνήσει Κανέλλας... Εεεε ... Φάν!
Ούτε με κοιτάς; Ούτε ακούει; Με φοβάσαι επειδή είμαι Τουρκό;
Έλα λίγο, σου πω λίγο ... πρι με ρίξει ... πωωω λίγο...
Φάααν ... λίγο ...

: Μιλάς Ελληνικά; Σσσσττ... πιο σιγά, πανάθεμά σε! Που έμαθες Ελληνικά;

: Παλάτι μου! Πατέρας Ονάν είχε τεις Ελλήνιντες για με μεγαλώσουν γκιατί μανά μου πολύ πίνει...λίγο μπορεί...μένα...

: Τρεις μωρέ όχι τεις! Πανάθεμά σε, μπεκρού ήταν η μάνα σου;

: Τι είναι «μπέκρου»;

: Ωωω ... εσύ το πας φιρί - φιρί να βρώ κανά μπελά ... μίλα πιο σιγά ή καλύτερα, κοιμήσου... προσευχήσου όπου πιστεύεις και κοιμήσου! Πάω στο απάγκιο μου γιατί αν με δουν να σου μιλάω... χάθηκα! **Κι άχνα!** Μέχρι να ξυπνήσουν τα αγόρια **τσιμουδιά!**

: Έσα; Με ρίξει είπε το χαράμα. Του λες... μη με ρίξει;

: Έλσα, τρομάρα να σου 'ρθει, όχι Έσα, ...Έλσα. Ήταν ανάγκη να βρεθείς κι εσύ... Δεν ξέρω, δεν ξέρω τι θα κάνει και ούτε με νοιάζει! Αν ο Θεός δεν τσάκιζε το καταραμένο σας πλοίο εσύ, ο πατέρας σου και τ' άλλα τα κτήνη θα διασκεδάζατε με το κλάμα μας πριν μας πουλήσετε σα ζώα στους ανώμαλους αφέντες σας!
Ωχ Θεέ μου ... τι με περίμενε εμένα και την Φανούλα ...

: Φανούα τη λένε;

: Φανούλα! Μη τολμήσεις όμως να ξαναμιλήσεις! Πάω να ηρεμήσω. Ο Κανέλλος είπε να μη μιλάμε ώστε να ακούμε τι συμβαίνει γύρω μας! Μόνο ο Θεός μπορεί να βοηθήσει εμάς, εσένα ... και...μόνο ο Θεός. Πανάθεμά σε ... ήταν ανάγκη κι εσύ ...

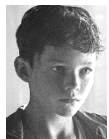

: Λύσεις λίγο...σφιχτά πολύ χέρια, λίγο λύσεις;

Η Έλσα απομακρύνεται, ο Ιζέτ μονολογεί μόνος:

: Φίρι – Φιρί , ... , Κανέλλας ,... μπεκρού, ... Φανούα. Κακιά Έλσα! Κακιά σαν Κανέλλας. Παππού... δεν θα γλυτώσει το Ιζέτ.

: Φανούλα; Φανούλα; Άκου σου πω κάτι. Μπορεί σε διαφέρει! Το Ιζέτ, πλούσιο πολύ, καράβια πόλλα! Το Ιζέτ Βεζίρης τώρα που μπάμπας πάει Αλλάχ. Αν το Ιζέτ λευτερωθεί, μπορεί να λευτερώσει και Φανούλα! Άκου, λεύτερη Φανούλα με πολλά χρυσά με καινούργιο φουστάνι, Φανούλα με καινούργιο καπέλο και κόκκινη κούκλα. Ακούει; Θα έχει φάει ότι θέλει! Θα έχει πιεί σα μάνα μου...γίνει μπεκρού...Θέλεις να γίνουμε και φίλοι;
Κι αυτό δέχεται το Ιζέτ! Θα ρθεις παλάτι μου ...θα ...

Η Φανή δεν ανταποκρίνεται. Κοιτάζει συνεχώς τα αστέρια και τον ορίζοντα. Δεν έχει άδικο ο Ιζέτ. Μοιάζει υπνωτισμένη! Σαν να μην ακούει τίποτα. Με το ένα της χέρι ακουμπά μια κουρελιασμένη κουβερτούλα. Κάτι έχει κρυμμένο εκεί... το ψηλαφίζει με το χέρι της και μετά το αφήνει...

: Δε θες ακούσεις Ιζέτ. Άκουσες όσα έλεγε Φώτος και Κανέλλας για μπάμπα Ονάν; Δίκιο είχαν!

Μπάμπας Ονάν, σκληρός αρχηγός κι αυστηρός μπάμπας. Ήθελε κι εγώ να γίνω καπετάνιος, μεγαλώσω, να φοβάται Ιζέτ όλο το Αιγαίο έλεγε.

Μου φορούσε καπέλος του και γελούσε όταν μεγάλα μου ήταν.

Μου έδινε σπαθί του να κουνήσω ... βαρύ κι αυτό ...

Μπάμπας Ονάν, έβλεπε ότι Ιζέτ δεν αγαπά καράβια, κανόνια, μπουμ και κυμάτα. Θυμάμαι μπάμπας με χτύπησε πρόσωπο πολύ, όταν του είπα: Ιζέτ φοβάται το μεγάλο Αιγαίος! Μόνο, παππούς, χάιδευε πάντα Ιζέτ και φιλούσε γλυκά στο κεφάλι. Μπάμπας μάμας μου. Παππούς μου, Ναχίμ.

Η Φανή για πρώτη φορά κοιτάζει ανέκφραστα τον Ιζέτ. Μετά βυθίζει το βλέμμα της ξανά στο μαύρο πέλαγος. Όμως τον άκουσε, κι ο Ιζέτ το κατάλαβε! Έχει μια τελευταία ελπίδα. Έχοντας κρυφακούσει την ιστορία της Φανούλας από την διήγηση της Έλσας στο Νικηφόρο ...

: Κουράστηκα μιλάω Φανούλα. Σταματάω... να πάω φίρι – φίρι.

Απλά, να ξέρεις πως...πως αν με βοηθούσες, Ιζέτ μπορεί να σου βρει Μάρτα! Άκουσα την στορία σου από Έλσα που την έλεγε Νικηφόρο! Μόνο το Ιζέτ μπορεί! Και υπόσχεται Ιζέτ να βρει Μάρτα αν ...

Η Φανή κοιτάζει ταραγμένη κατάματα τον Ιζέτ και του κουνά το κεφάλι πέρα δώθε... Πιάνει το τυλιγμένο κουρέλι και το φέρνει κοντά στο στήθος της. Συνεχίζει να κουνά το κεφάλι της απελπισμένα...

: Δεν πιστεύεις; Σου δίνω λόγια τιμής! Αν βοηθήσεις, μπορούμε φύγουμε μαζί και μόλις πάμε σπιτί μου, μέσως βρω καράβι, βρούμε Μαρτά σου, αδελφή σου! Λόγια τιμής μου!

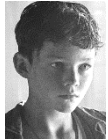
: Υπάρχει σχέντιο, μόνο που πρέπει βιαστούμε, έλα πιο κοντά μου, σου ξηγήσω, άκου Ιζέτ, μη φοβάσαι που μαι Τουρκό, έλα!

Η Φανή ξετυλίγει αργά αργά την κουρελιασμένη κουβερτούλα της και αποκαλύπτει στον Ιζέτ, μια μικρή ταλαιπωρημένη κούκλα. Ένα λευκό υποτίθεται φορεματάκι που πλέον ήταν βρώμικο, ένα πορτοκαλί υφασμάτινο κεφαλάκι με ραμμένο ένα παιδικό χαμόγελο και πλούσιες πλεξούδες από κλωστές για μαλλιά.

: Κόκκινη μεγάλη κούκλα σου πάρω από Ανατολή, Σαν της Φατμέ που χτενίζει μανά μου, μπεκρού. Κόκκινη, με μετάξι και χρυσό μαλλί, καινούγια, κουνάει κεφάλι και κάνει μουσική, έχει και πασουμάκι πόδια της έχει και κοκαλάκι...

Η Φανή κουνά έντονα το κεφάλι της δείχνοντας ότι διαφωνεί! Δείχνει την κούκλα της στον Ιζέτ και μετά την σφίγγει με αγάπη στο στήθος της! Κάνει παράξενες χειρονομίες και μιμήσεις ύπνου, στοργής, μεγάλης αδελφής... Ο πανέξυπνος Ιζέτ, προσπαθεί με τα σπαστά Ελληνικά του να αποκωδικοποιήσει το μήνυμα...

: Εσύ αυτή τη κούκλα αγαπάς; Αυτή; τη πολύ βρώμικη;

Η Φανή καθοδηγεί με νοήματα τις υποθέσεις του Ιζέτ...

: Αυτή παίρνεις αγκάλια για κοιμηθείς; Αγαπημένη σου;

: Στην έχει φέρει δώρο ένας ψηλός; Ο μπάμπας σου; Πιο ψηλή μάμα σου; Δώρο ... όχι δώρο; Αααα την έχει φτιάξει! Μπάμπας; Όχι; Χμ...Μπεκρού; ... Αααα...αδελφή σου Μάρτα! Στην έχει φτιάξει η αδελφή σου η Μάρτα! Παίρνεις αγκαλιά το βράδυ και δεν φοβάσαι;

Η Φανή χαμογελά για πρώτη φορά. Ο Ιζέτ τα έχει καταφέρει. Η Μάρθα, είχε χαρίσει στη μικρή της αδελφή μια κουκλίτσα που είχε φτιάξει μόνη της. Από τότε η Φανούλα κοιμόταν μαζί της και πολλές φορές, όταν φοβόταν, ακόμα και στη ημέρα, την έσφιγγε αμήχανα πάνω της. Αυτό, είχε συμβεί και στη χειρότερη μέρα της ζωής τους...

: Ωραία ... να σου πω. Θέλεις να ... Ωχ... Κακιά σαν Κανέλλας...

Πλησιάζει η Έλσα, ο Ιζέτ κάνει τον κοιμισμένο. Η Φανή γυρνά απότομα το πρόσωπό της προς τη θάλασσα...

: Εσύ ψιθυρίζεις πανάθεμά σε; Κοιμάσαι ή κάνεις τον ψόφιο; Κοιμάται ... Αχ Θέε, μου συγχώραμε, είναι νέο παιδί αλλά...

Φανούλα; Σου μίλησε καθόλου τούτος δω;

Η Φανούλα κουνά αρνητικά και φοβισμένα το κεφάλι της...

: Κοίτα καψερή μου μη σου μιλήσει, να έρθεις αμέσως σε μένα ή τον Νικηφόρο! Μ' άκουσες; **Κουβέντα με το τουρκόπουλο!** Και να θες, σάμπως μπορείς να βγάλεις λαλιά, Θε μου σχώραμε...

: Ποιος ψιθυρίζει τότε; Οι εφιάλτες μου; ... Τι να πω Παναγιά μου; Αααα, αυτό θα ναι! Παραμιλούν οι Ζαχαριάδες! Πανάθεμά τους κι αυτούς, σχώραμε Θε μου ...

Η Έλσα χασμουριέται και απομακρύνεται...

: ...κια σαν Κανέλλας.... Έφυγε, ...Φανούλα; Ακούει;

Η Φανή κοιτάζει Ιζέτ, φτιάχνει με τα δάκτυλα της σταυρό, τον φιλάει κοιτώντας τον και μετά του δείχνει τον ουρανό... Στην αρχή ο Ιζέτ δείχνει να μη καταλαβαίνει, σύντομα όμως...

: Θεσ να σου ορκιστώ! Μου ζητάς να ορκιστώ Αλλάχ ότι θα βρούμε Μάρτα σου;

Έντονες καταφάσεις από Φανή...

: Το κάνω ...

Ο Ιζέτ σκύβει το κεφάλι του καταγής κοιτώντας τα δεμένα χέρια του, ψιθυρίζει στα τούρκικα μια προσευχή, κοιτά τον ουρανό και προσκυνά στη γη! Μετά γυρίζει προς τη Φανούλα...

: Ορκίστηκα! Αλλάχ, ρίξει σκοτάδια παππού μου αν δεν βρω Μαρτά σου! Αλλάχ, κι εμένα ποτέ χαρά, πάντα πόνο αν δε βρω Μαρτά σου! Τι άλλο όρκο;

Τα δυο παιδιά κοιτάζονται στα μάτια χωρίς να μιλούν! Δυο τρομοκρατημένα παιδιά από διαφορετικούς κόσμους. Παιδιά όμως, με ψυχές γεμάτες πόνο και φόβο... για ό,τι έζησαν κι ό,τι θα ζήσουν. Νύχτα! Παγωμένη νύχτα. Ένα μικρό τουρκόπουλο και μια μικρούλα ορφανή Ελληνίδα κάτω απ' τη πανσέληνο, προσπαθούν μέσα από τα αγνά μάτια τους να υποσχεθούν και να πιστέψουν...

: Κοιτάς!...Τι κοιτάς με ωραία μάτια σου; Αν δεν λύσεις, σε λίγο ... τσακιστώ. Θέλεις αυτό; Αν λύσεις... Ιζέτ βοηθάει όσα παιδιά μπορεί. Ποτέ δε θα ξεχάσει. Ορκό! Θα βρίσκει μάμες, παππούδες και Μάρτες, πρώτα δικιά σου και μετά ... όλες τις χαμένες Μάρτες.

Η Φανή του χαμογελά λίγο και του δείχνει τον ουρανό σαν να του λέει ότι ο Θεός ακούει τα λόγια του σαν όρκους ζωής...

: Τα ορκίστηκα πριν όλα αυτά. Παρακαλώ, έλα κοντά μου να ακούσεις κι αν δεν νιώσεις ότι είναι σωστό μη βοηθάς!

Η Φανή πλησιάζει λίγο πιο κοντά και δείχνει έτοιμη να ακούσει...

: «Μακρινή Μητέρα» έχει αδελφή την «Μεντούσα» , ή Μεδούσα μάλλον, ή κάπως έτσι. Τα δυο πλοία φτιάχτηκαν μαζί στο λιμάνι Σαμψούντας ... Η Μαντούσα, πιο κακό πλοίο αφού οδηγεί θείος, Μαχμούτ Μαντού, μεγάλος αδελφός μπαμπά μου Ονάν! Ξέρω τι σκέφτεσαι, πιο κακός από μπαμπά μου δεν υπάρχει... κι όμως, μπαμπάς Kuzu (αρνί) μπροστά θείο Μαχμούτ!

Η Φανή ακούει φοβισμένη...

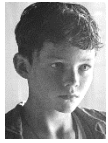
: Η «Μέδουσα» ακολουθεί πλοίο πατέρα μου με μια μέρα περίπου διαφορά. Αυτό μεγάλο μυστικό μπαμπά και θείου...για λόγκους ασφαλείας όπως λένε. «Μέδουσα έχει μπροστά στη πλώρη της δυο μαύρα άλογα που συμβολίζουν θάνατο! Κοίτα στο βάθος...οχι εκεί πιο ντεξιά! Πιο ντεξιά...εκεί εκεί. Κοίτα καλύτερα!

Η Φανή βλέπει το πλοίο και ταραάζεται...

: Σσστ...Άκου: «Μεντούσα» κάνει κόλπο! Τάχα περνά μακριά από νησί αλλά πάντα στέλνει βάρκες από πίσω μεριά! Θείος Μαχμούτ έχει καταλάβει ότι κάτι κακό έχει συμβεί αδελφό του.

Η Φανή αναρωτιέται πως μπορεί να το 'χει καταλάβει...

: Τα πλοία ακολουθούν κρυφά την ίδια πορεία. Μόνο καπεταναίοι το ξέρουν αυτό, ντιλαντί μόνο μπαμπάς και θείος. Έχουν σημάδια βάλει... δικά τους... αλλά, δεν είναι σχεδόν σίγουρο ότι θα έχει βρει... και από το ναυάγιο κάτι;

Πλησιάζει η Έλσα...

: Φανούλα, νομίζω πως θα μπορέσω να κοιμηθώ λίγο. Μήπως θες να σου φέρω λίγο νεράκι; Έχει πιάσει ο Νικηφόρος από τη πηγή.... Τότε ξάπλωσε λίγο και εσύ. Δε ξέρουμε τι σχεδιάζουν τα αγόρια αύριο.

Η Φανούλα θέλει να αγκαλιάσει την Έλσα. Μάλλον την αποχαιρετά! Δεν είναι σίγουρη αν το πρωί θα είναι κοντά της ή κοντά στον Ιζέτ, μακριά από όλους... στο άγνωστο!

: Άντεεε... Τι είναι μωρέ, τι θες; Αγκαλίτσα; Έλα,... έλα να σου κάνω μια αγκαλιά και μετά γύρε εκεί στο κούτσουρο να κοιμηθείς λίγο, εντάξει;...Ακόμα και το Τουρκόπουλο κοιμάται, τι ξαγρυπνάς;
Κι εγώ σε αγαπάω Φανούλα μου, άμε να δούμε τι θα μας ξημερώσει ο Θεός, καληνύχτα!

Η Έλσα απομακρύνεται ...

: Έφυγε; Τελευταία μας ευκαιρία! Εσύ λύνεις εμένα και τρέχουμε από κείνο δρόμο. Αυτός βγαίνει στη μικρή παραλία. Σε μια ώρα θα έχουμε κατέβει. Θα πούμε ότι είμαστε οι μοναδικοί επιζώντες. Όλοι πιστέψουν Ιζέτ. Δεν ψάξουν για φίλους σου! Όσο είσαι κοντά μου δεν κινδυνεύεις. Αν το αποφασίσεις ... όλα θα πάνε καλά!

: Κοιτάς! ... Τι κοιτάς με τα ωραία μάτια σου;

ΤΕΛΟΣ 2^{ΗΣ} ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ 3^η**ΚΕΡΚΥΡΑ 1865 - ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ**

: Ασημίνα; Ασημίνα! Το πρωινό μου Ασημίνα, γιατί δεν με περιμένει; Ωχ Θε μου, δε θα πάει καλά η μέρα μου σήμερα.

Α, ναι, Ασημίνα, μη ξεχάσεις με τον καφέ μου το μελάκι Καρακοβάν μαζί με τα τυράκια! Α...ναι και με τα αυγά... Ασημίνα, φέρε δυο μικρές πιτούλες Γκιοζλεμέ κι ένα κομματάκι Balik Ekmek. Βρε Ασημίνα...

: Έρχομαι κύριε Λέανδρε, έρχομαι, πω, πω! Περιμένετε λίγο!

: Ναι, έρχεσαι άλλα που είσαι; Ααχ...εποχές! Στο Μικρό Σαράι δε περιμέναμε το πρωινό. Ο αφέντης μας τα είχε όοοοολα έτοιμα πριν σηκωθούμε απ' το κρεβάτι. Η τράπεζα, με τα τσιτσεκλάς (λουλούδια) τα λευκά κεντήματα στα σερβίτσια, τα αρώματα από ...

: Καλημέρα κύριε Λέανδρε, ορίστε και το φτωχό πρωινό σας με το οποίο χορταίνει η μισή Κέρκυρα! Καλέ, τι ρούχα φοράτε; Δεν είστε πια στη Τουρκιά, αφήστε που από πέρσι το νησί μας πέρασε στην Ελλάδα.

: Ασημίνα, Ασημίνα, υπερβολική ως συνήθως!

: Αλήθεια καλέ, τι υπερβολική; Οι Άγγλοι παραχώρησαν την Κέρκυρα στην Ελλάδα το Μάιο του 1864, δηλαδή περίπου πριν ένα χρόνο. Το θυμάμαι, γιατί είχαμε γιορτή στο ξενοδοχείο με καλεσμένους κυβερνητικούς, Άγγλους, το Γάλλο πρέσβη, το Βαρώνο από την Αυστρία, ναι νομίζω από κει, το Δούκα και τη Μαρκησία από την ...

: Δεν εννοώ αυτό Ασημίνα μου, για το πρωινό λέω! Το πρωινούλι μου δηλαδή, αφού σήμερα δεν θα φάω ούτε μαντί ούτε μενεμέν όπως χθες. Σου 'χω πει τι έλεγε ο αφέντης;

Το πρωί, να τρως σαν σουλτάνος, το μεσημέρι σαν βεζίρης και το βρ...

: ...και το βράδυ σαν ζητιάνος! Κάθε πρωί το ίδιο μου λέτε κύριε Λέανδρε αλλά εσείς, τι πρωί, τι μεσημέρι, τι βράδυ τα πιάτα σας είναι λίγο μικρότερα από το Ποντικονήσι. Τέλος πάντων – τέλος πάντων, το άλλο θέλω να μου πείτε εμένα κύριε Λέανδρε – όχι ότι με ενδιαφέρει δηλαδή – αλλά να, επειδή ...γιαα, εκείνη τη δεσποινίδα, τη μορφωμένη καλέ, από τα Λονδίνα, την μουσιογράφο...

: Γκουχ – γκουχ, θα με πνίξεις γκουχ – γκουχ. Δημοσιογράφο Ασημίνα μου, γκουχ, όχι μουσιογράφο, δη-μο-σιο-γρα-φο. Ω Θε μου, α, και τα Λονδίνα δεν είναι πολλά! Ένα είναι το Λονδίνο, όχι «τα Λονδίνα»...

: Καλά κύριε Λέανδρε, καλά, αυτή λοιπόν, την όπως την είπατε, την ξέρετε; Γιατί από χθες που έχει πατήσει το ποδάρι της στο νησί μας, φαγώθηκε το αφεντικό μου με την μισ Αντιγόνη και την μισ Αντιγόνη. Το γωνιακό δωμάτιο με θέα το κέντρο και το λιμάνι, την σκαλιστή κασετίνα με το μελάνι και το χρυσό φτερό στο γραφείο της μισ Αντιγόνης, μαζί με δερματόδετο λεξικό του ξενοδοχείου, τα σεντόνια με τα μη πω, στο μπάνιο βιολέτες και ορχιδέες και αιθέρια πως τα λένε... γιατί όλα αυτά; Όχι ότι με νοιάζει δηλαδή, εγώ ξέρετε...κουζίνα, σερβίρισμα και το χαμόγελό μου...

: Ωραίος καφές! Πάει με το караβοκάν. Όστε έτσι τα αφεντικά σου! Μη λείψει τίποτα στην μισ Αντιγόνη. Χμ..Καταρχήν Ασημίνα, σου είπα και χθες να μη με λες «κύριε Λέανδρε». Σκέτο Λέανδρε. Νιώθω, αρκετά μικρός για τέτοιους τίτλους κι εξ' άλλου είμαστε σχεδόν συνομήλικοι.

: Μάλιστα κύριε Λέανδρε, λοιπόν, γιατί τέτοιος ...

: Όλγα; Όλγα!!! Πόσο χαίρομαι που...

: Λέανδρε!!! Καλώς όρισες! Έμαθα πως είσαι από την Πέμπτη εδώ και δεν ήρθες ούτε να βρεις έμενα ούτε την Γιολάντα...Στο λιμάνι τυχαία έμαθα πως τελικά πήρες το πλοίο με ...

: Ασημίνα, τι στέκεις, φέρε στην Όλγα, Όλγα σου προτείνω...

: Όχι, όχι, ένα καφέ, σκέτο δεσποινίς με λίγο γάλα. Λοιπόν, πως και το αποφάσισες να ταξιδέψεις νωρίτερα; Μου είχες γράψει πως σκεφτόσουν να μείνεις λίγο ακόμα στο Ναύπλιο μέχρι να...

: Να σας φέρω και λίγα κρουασάν; Έχουμε και χωριάτικα ψωμάκια με γαλλική μαρμελάδα και φυσικό χυμό πορτοκάλι, ανανά, φρούτα του δάσους πάνω σε φρέσκο ...

: Ασημίνα!

: Καλά κύριε Λέανδρε, πάω, πάω, ..., σιγά μη με νοιάζει ποια είναι η Όλγα και τι θα πείτε. Σκέτο με γάλα! Εσύ χάνεις. Εγώ, είπαμε: Κουζίνα σερβ...

: Ασημίνα! Ναι, ήταν να μείνω στο Ναύπλιο μέχρι την άλλη Κυριακή, στην επέτειο, αλλά από την άλλη, θα ήθελα να είμαι κι εγώ παρόν. Δεν ήταν σωστό να είστε μόνες! Θα νομίζει ότι είναι απλά μια ιστορία, φήμες, ένας χαμένος θρύλος στις Κυκλάδες... Ενώ εγώ, έζησα 15 χρόνια κοντά του, με μεγάλωσε ... είμαι η ζωντανή απόδειξη ότι ...

: Το ίδιο έλεγε κι η Γιολάντα. Θα ήταν αλλιώς αν ήταν κι ο Λέανδρος! Πόσο θα χαρεί κι αυτή σε λίγο!

: Το έμαθε; Κι εγώ που έλεγα να σας κάνω έκπληξη! Είχα σκεφτεί να πω στην Ασημίνα να με ειδοποιήσει όταν θα είχατε μαζευτεί και οι τρεις και να παρουσιάσω ξαφνικά αντί του παιδιού που μεταφέρει τις βαλίτσες ...

: Χα, χα, δεν γινόταν να μη της το πω. Όλο το καλοκαίρι, μετά το γράμμα από το Λονδίνο, για αυτή τη μέρα μιλούσαμε. Θυμάμαι πόσο πολύ είχαμε αναστατωθεί σε εκείνο το πανδοχείο, στο Καραμάν, λίγο πριν σε γνωρίσουμε...

: Ναι, ...πριν τρία χρόνια, ακριβώς τρία χρόνια,... Κυριακή απόγευμα στο πανδοχείο «Κίτσι κουρτ», με το κοριτσάκι... που με έδειχνε στη μαμά του κι ήθελε κι αυτό την ίδια ζωγραφιά που είχα εγώ κι εσείς! Νόμιζε ότι το πανδοχείο πουλάει ζωγραφιές...

: Τι μου θυμίζεις! Δεν, δεν έχω ταραχτεί στη ζωή μου περισσότερο από εκείνη τη στιγμή που... ήρθες μόνος σου στο τραπέζι μας...σηκώνω το κεφάλι μου, σε βλέπω στο φως του κεριού, και εσύ, κοιτώντας τη Γιολάντα, ξεδίπλωνες... αργά – αργά, το δικό σου αντίγραφο με την κούκλα!

: Η μικρή φώναζε, μαμά πάρε μου κι εμένα μια τέτοια, εμένα τα πόδια μου έτρεμαν, εσύ έτοιμη να λιποθυμήσεις και η Γιολάντα...

: Έτοιμος κι ο σκέτος με λίγο γάλα! Τι σημαίνει «Κίτσι κουρτ» κύριε Λέανδρε; Όχι ότι με νοιάζει δηλαδή, να, τυχαία που το άκουσα, μιας και δουλεύω σε ξενοδοχείο να μαθαίνω και τα εγγλέζικα...

: Τούρκικα είναι Ασημίνα! Σημαίνει «Μικρός Λύκος», το πανδοχείο ο μικρός λύκος. Όλγα, μου επιτρέπεις ... κι αυτό είναι πολύ ωραίο, πάει με το καφέ, δοκίμασε! Ευ-χα-ρι-στού-με Ασημίνα, δεν θέλουμε κάτι άλλο, αν χρειαστούμε κάτι θα σε φωνάξουμε!

: Άκου όνομα για πανδοχείο. Μικρός Λύκος! Το μέγεθος τους μάρανε! Μωρ, τι μικρός τι μεγάλος, ο λύκος είναι λύκος, Ενώ, εδώ, εμείς... Ξενοδοχείον Κωνσταντινούπολις, το λες και γεμίζει το στομ..

: Ασημίνα! ...Τι θα κάνω μ' αυτό το κορίτσι; Γλώσσα δε βάζει μέσα της κι έχει κι ένα αυτί ... πω, πω ...

: Καλούλα είναι η καφερή, μη τη μαλώνεις. Ευχαριστώ. Όχι, όχι απ' αυτό, νηστεύω το κρέας ... την άλλη βδομάδα, αν αξιωθώ, θα κοινωνω...

: Έχω όμως μια απορία ...

: Πες μου!

: Η Ρομίνα Φαρέλι, η μητέρα της Γιολάντας που ζωγράφισε τη κούκλα και έκανε τα αντίγραφα, δεν είχε μάθει για τη Φανούλα;

: Να μάθει τι;

: Ότι σκοτώθηκε εκείνη τη νύχτα! Για τον τρόπο που σκοτώθηκε! Γιατί αν το είχε μάθει, θα το είχε πει στον άντρα της, οπότε εσείς, για ποιο λόγο να 'ρθείτε στην Τουρκία;

: Είναι προφανές ότι δεν το ήξερε. Η κυρία Φαρέλι, αν και νέα σε ηλικία όταν την κάλεσε στο Σαράι ο Ιζέτ, ήταν ήδη σπουδαία καλλιτέχνης, από τα μεγαλύτερα ταλέντα στην Ιταλία, δεν ήταν

...

: ...Δεν ήταν Ασημίνα να ρωτάει τι και πως ε;

: Χα, χα, θέλω να πω, πως ό,τι γνωρίζαμε, της το είχε πει μόνος του ο Ιζέτ. Δεν δέχτηκε την πρόταση επειδή γνώριζε από πριν την ιστορία! Ήταν πάρα πολλά τα χρήματα, πάρα πολλά! Πότε στην Ιταλία δεν είχε πάρει τόσα λεφτά ακόμα και για πολύ πιο δύσκολα έργα. Με αυτά τα χρήματα, τελείωσαν με τον Χάλκη το σπίτι τους, εδώ

στη Κέρκυρα και μετά, μετά από χρόνια δηλαδή, αποφάσισε να τον παντρευτεί και δυστυχώς ...

: ...τι δυστυχώς; Ο Ορέστης, από ότι έλεγε η Γιολάντα ήταν καταπληκτικός μπαμπάς.

:...σίγουρα, για το άλλο λέω, με τη γέννα... σε τόσο μεγάλη ηλικία!

: Ο Θεός αποφασίζει για αυτά Όλγα μου, όχι εμείς! Κι άλλες γυναίκες έχουν πεθάνει στη γέννα σε πολύ μικρότερη ηλικία. Έτσι ήθελε ο Θεός. Μη ξεχνάς εξάλλου πως αν άκουγε τη μητέρα της και τον αδελφό της να μη κάνει παιδί, δεν θα είχαμε και εμείς τη Γιολάντα μας!

: Κατά φωνή!!! Έρχονται!!!

: Θα μου επιτρέψεις να ανέβω στο δωμάτιο μου να φρεσκαριστώ λίγο, να φέρω και τα δώρα σας...

: Βρε Λέανδρε! Τι έχουμε πει;

: Ε,..τι, δεν γινόταν να έρθω στο νησί έτσι! Εδώ, έφερα στην Ασημίνα, δεν θα φέρω σε σας. Άσε που,... έχουμε και την μισ Αντιγόνη, από τα Λονδίνα που λέει κι η Ασημίνα, έτσι θα την υποδεχτούμε; Λοιπόν αυτό το σουτζουκάκι, νιαμ μιαμ,...

: Αυτό να μου πεις! Μπρος, ας το φαγητό και πήγαινε! Μην αργήσεις! Η Γιολάντα θα με φάει με τις ερωτήσεις της, την άλλη δεν την ξέρω οπότε... μη με αφήσεις...

: Αγέρι, αγέρι έγινα! Πάω κι έρχομαι ...

: Να δείτε δεσποινίς Όλγα ότι θα σας έχει πάρει φόρεμα! Είχε φέρει πέντε μεγάλες βαλίτσες με δώρα! Νομίζω, το δικό σας είναι στη βελούδινη τσάντα με το γεράνι, ενώ της κυρίας Γιολάντας πρέπει να είναι στην ...

: Εντάξει Ασημίνα μου, θα τα δούμε όταν τα φέρει, πήγαινε να βοηθήσεις τις κοπέλες, από ότι βλέπω... ωπ,...τι κρατάει αυτή;

: Τις τσάντες της καλέ! Έχει μέσα δυο μεγάλα βιβλία και χαρτιά με σημειώσεις για την ιστορία. Το δερματόδετο, είναι το λεξικό του ξενοδοχείου ενώ σε εκείνο το μικρό τσαντάκι έχει τα φτερά με το μελάνι. Στην άλλη τσάντα συνήθως βάζει...

: Ασημίνα!

: Καλά, καλά, πάω! Εσύ δε θα μάθεις! Όχι ότι... κι εγώ ξέρω δηλαδή, εγώ... τη κουζίνα μου, το σερβίρισμα και το χαμόγελό μου, μη νομίζουν ότι.. ασχολούμαι κι από πάνω με τα.. πέρα απ' της δουλειάς μου...

: Καλή είναι η φουκαριάρα, αλλά αρχίζω να πιστεύω πως έχει κι ένα δίκιο ο Λέανδρος... Καλώς τες, καλώς τες, Γιολάντα μου τι ομορφιές είναι αυτές; Καινούργιο; Υπέροχο, θα ταιριάζει με το

: Όλγα, να σου συστήσω την δεσποινίδα Αντιγόνη Μαστροχατζηπετρογιάννη, δημοσιογράφο στην εφημερίδα «**Βρετανικός Αστήρ**», της πρώτης ελληνικής εφημερίδας που εκδίδεται στο Λονδίνο από το 1860!

: Χαίρω πολύ, Όλγα Σεβαστιανού, θα μου επιτρέψετε όμως να σας λέω μισ Αντιγόνη... μιας και το επίθετο σας... με δυσκολεύει λίγο...

: Και να μιλάμε στον ενικό! Χαίρομαι κι εγώ Όλγα που σε

γνωρίζω, από χθες η φίλη σου μου έχει πει τόσο πολλά για σένα...

: Ε,...όχι μόνο για μένα, είμαι σίγουρη πως το όνομα Λέανδρος θα κυριαρχούσε στις περιγραφές της Γιολάντας.

: Καλά, που είναι αυτός; Γιατί δεν μας περίμενε; Τον είδες;

: Είδες που στο έλεγα!.. Έλα ησύχασε, σας είδε που ερχόσαστε και έτρεξε να ετοιμαστεί, να εντυπωσιάσει! Έχει πάρει και κάτι πραγματάκια λέει, δωράκια, τον ξέρεις τώρα, ο γνωστός τελ...

: Τέλειος Λέανδρος! Κι η Γιολάντα έτσι τον λέει! Καλά τόσο ξεχωριστός είναι; Μου έκανε, πράγματι εντύπωση αυτός ο αγνός ενθουσιασμός που μιλούσε η φίλη σου για αυτόν!

: Όταν τον γνωρίσεις κι εσύ θα ...

: Είναι οι τρόποι του, η ευγένεια του, η ευαισθησία του η καλοσύνη του! Σου μιλάει και ταξιδεύεις, ηρεμείς ...

: ...έχει βέβαια και τα ελαττώματα του, για να χορτάσει, θέλει όλες τις λιχουδιές της Ανατολής σερβιρισμένες σε πορσελάνες Γαλλίας, με μαχαιροπήρουνα σε ορισμένη διάταξη στα πιάτα του, ο καφές του πάντα αχνιστός, το ποτήρι με το κρασί ...

: Ασημίνα! ... Αντί να ρωτήσεις τις κοπέλες αν ...

: Καλά, καλά, καλά, δεν μιλάω! Λοιπόν μισ Μαστροχατζηγιώργη...

: Χα, χα... Μαστροχατζηπετρογιάννη, να με λες Αντιγόνη όμως. Ένα ζεστό τσάι θα ήθελα, με λίγο μέλι, τίποτα άλλο.

: Κι ένα ποτήρι φυσικό χυμό για μένα Ασημίνα μου,... λοιπόν τι λέγατε μέχρι να 'ρθούμε; Καλά, πότε έφτασε, γιατί δεν ήρθε να μας δει; Δεν είχε πει πως θα ερχόταν την άλλη βδομάδα; Άσε το άλλο! Τον είδε χθες, η Χρύσα, της Φιλιώς, ξέρεις, να βολτάρει κάτω απ' το λόφο του Αβράμη, δηλαδή δέκα βήματα από το σπίτι και δεν είπε να...

: Ο ενθουσιασμός... που λέγατε πριν.

: Δεν είπαμε στον ενικό; Χα, χα πράγματι, λες να είναι κάτι παραπάνω από έναν απλό...

: Έλα σταματήστε κι οι δύο, μια απλή συμπάθεια θα την κάνετε αμέσως θέμα, απλά μου έκανε εντύπωση που δεν είπε να ρθει από το σπίτι και να μείνει σε εμένα ή στης Όλγας αντί για το ξεν...

: Κάτι έλεγε κι η Ασημίνα πριν, ότι η Χρύσα τον είδε χεράκι – χεράκι, λέει, αλλά... δεν ήθελε να στο πει μη σε ...

: Θα τον γδάρω!

: Χα, χα, χα ...

: Αστειεύομαι, βρε! Χα, χα, ... έλα πλάκα κάνω!

: Ο χυμός σας από τα καλύτερα πορτοκάλια της Κέρκυρας και σας έφερα να δοκιμάσετε γλυκό μελιτζανάκι με κεράσι γεμιστό με καρύδι! Το έφτιαχνε η γιαγιά μου, πάει λέει με χυμό πορτοκάλι ή βερίκοκο αρκεί να το πιείς παγωμ...

: Να σου πω Ασημίνα μου, ευχαριστώ, ευχαριστώ θα δοκιμάσω μετά, να σου πω κάτι τώρα: Είδες... καθόλου σήμερα την Χρύσα της κυρά Φιλιώς; Την αλήθεια όμως!

: Μα τον Άγιο Σπυρίδωνα δεσποινίς Γιολάντα, έχω να την δω 5 μέρες, από την Τετάρτη το πρωί, που πήρα τα τυριά για το ξενοδοχείο... στο μαγαζί του κυρ Διονύση του Ζακυνθινού. Φόραγε μάλιστα και τη καπελαδούρα της αδελφής της, εκείνο το κρεμ το βενετσιάνικο, να δείχνει κάποια, μμμ..σιγά...αν ντυθούμε κι εμείς λίγο πιο... και κρατούσε και την ομπρέλα με τις δαντέλες της μαν...

: Ασημίνα! Αρκετά. Αν την είδες σε ρώτησα. Φέρε και το τσάι της μισ Αντιγόνης, άιντε ...

: Καλά – καλά – καλά, μια κουβέντα είπα. Α! ναι! Χθες ο κύριος Λέανδρος, μετά το μεσημεριανό του, διάβασε πίνοντας λικέρ σοκολάτας την εφημερίδα του, ανέβηκε στο δωμάτιό του για να αλλάξει και το απόγευμα περιπάτησε στο λόφο του Αβράμη συνοδευόμενος από καθηγητή Ζαν Ντισρέ της φιλοσοφικής των Παρισίων! Θα μιλούσαν για σπουδές στο κολεγ...

: Ασημίνα!!!

: Έφυγα, έφυγα, φέρνω το τσάι, σάμπως με νοιάζει κιόλας, ...
...εγώ, είπαμε ...την κουζίνα μου το σερβ...

: Χα, χα. Είναι απίστευτη! Λοιπόν, ησύχασες;

: Να έρθουμε λίγο και στα δικά μας; Έχω φέρει εδώ όλη την αλληλογραφία που είχαμε από πέρσι με τη Γιολάντα και το γράμμα που μου έστειλες όταν επιστρέψατε από την Τουρκία. Ο διευθυντής μου, ομολογώ πως έχει δείξει κάποιο ενδιαφέρον, αλλά θεωρεί πως τα περισσότερα, είναι διασκευές και δοξασίες των χωρικών... Για να δημοσιεύσει λέει, πρέπει να επαληθεύσω αν...

: Κάνει λάθος! Η απόδειξη πως η ιστορία του ναυαγίου είναι πέρα για πέρα αληθινή, η μετέπειτα... τραγική ιστορία όλων αυτών των παιδιών που βρέθηκαν εκείνη τη νύχτα μαζί στη βραχονησίδα, καθώς και άλλες λεπτομέρειες που ο διευθυντής σου ούτε καν φαντάζεται, υπάρχει και έχει ένα και μόνο ένα όνομα!

: Ποιο;

: Λέανδρος!

: Ο οποίος, αν δεν κάνω λάθος, πλησιάζει κρατώντας τρία υπέροχα λουλούδ...

: Λέανδρε! Λέανδρε!Για να σε δω! Αδυνάτισες λίγο; Πω, πω! Μμμ...το γνωστό σου άρωμα! Τι θα γίνει με σένα; Άλλα μου έγραψες, κι άλλα έκανες! Είχες υποσχεθεί να μείνεις αυτή τη φορά σε εμάς! Σου έχω παράπονα ...

: ...Εγώ σου έχω ένα μεγάλο τριαντάφυλλο! Το άρωμα του, δείχνει πόσο μου έλειψες, και το χρώμα του πόσο όμορφη είσαι!

: Βλέπετε τι της λέει; Δεν φταίει μετά η κοπέλα...

: Έλα, για την Όλγα μου, το λουλούδι της ανατολής...

: Τουλίπα! Τι όμορφη! Σε ευχαριστώ πολύ...Κι αυτή η κίτρινη γραμμή;

: Είναι μια μοναδική ποικιλία τουλίπας που ανθεί το φθινόπωρο. Καλλιεργείται με ειδικό τρόπο στη Τουρκία. Μοναδική, σαν εσένα! Εσείς, πρέπει να είστε η μισ Αντιγόνη!

: Αντιγόνη Μαστροχατζηπετρογιάννη, δημοσιογράφος από τον Βρετανικό Αστέρα του Λονδίνου.

: Γοητευμένος! Επιτρέψτε μου να σας προσφέρω έναν Υάκινθο, άνθος με μακρά ιστορία και αριστοκρατική αίγλη.

Ο συγκεκριμένος, είναι σπανιότατος λόγω της διχρωμίας του! Ο Αμαντέους Μότσαρτ, ύμνησε με την γνωστή του όπερα τον Υάκινθο σε ηλικία 11 ετών πριν από ...

: Σας ευχαριστώ πάρα πολύ! Οι γνώσεις σας και η ευγένειά σας δικαιολογούν όλα όσα έχω ακούσει για σας. Είναι πραγματικά πολύ όμορφος και μυρίζει υπέροχα. Τι να πω, ευχαριστώ και πάλι, επιφυλάσσομαι να ανταποδώσω...

: Ξέρω, θα την γδάρεις!

: Πως το είπατε το δικό μου λουλούδι κύριε Λέανδρε; Α... ναι, το θυμήθηκα! Ζέρμπερα! Το ήξερα ότι είναι πιο ωραίο από τα δικά τους, αλλά, να σας πω, πιο πολύ μου άρεσε αυτό που μου είπατε: «Από την Ανατολή, στο ομορφότερο κορίτσι του ξενοδοχείου»!

Λα ♪ λα, ♪...λα ... ♪ ♪... λα ...

: Θα τον γδάρω!

: Λοιπόν, λέω να ξεκινήσουμε! Υπάρχει περίπτωση η ιστορία με το ναυάγιο να δημοσιευθεί από τον επόμενο μήνα αρκεί να δώσουμε στην Αντιγόνη τα στοιχεία που θα πείσουν τον εκδότη της πως είναι αληθ...

: Δεν ακούω τίποτα! Τώρα θα σας δώσω τα δώρα σας, και μετά έχω ανάγκη από ένα ανέμελο περίπατο στο μικρό άλσος. Θέλω να θυμηθούμε το περσινό καλοκαίρι, την εκδρομή στη Μάνη, τα γενέθλια της Όλγας, το αστείο με τη βάρκα του Ορέστη. Θυμάσαι Γιολάντα; Μετά το βραδινό δείπνο, (έχω ενημερώσει την Ασημίνα) θα μιλήσουμε μόνο για την ιστορία, μέχρι τότε όμως ... Λοιπόν, μετά από σας δεσποινίδες μου... παρακαλώ...

: Ο τέλειος Λέανδρος!

ΤΕΛΟΣ 3^{ΗΣ} ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ 4^η

Ο ΔΕΙΠΝΟΣ

: Έτοιμα και τα λικέρ! Η μαγική στιγμή μετά από ένα καλό δείπνο! Σας πρόλαβα! Αυτό δεν είσαστε έτοιμος να πείτε;

: Χα, χα ...Ακριβώς. Ειδικά αυτό το λικέρ με γεύση σοκολάτας, νότες καφέ, βανίλια και καραμέλα! Δοκιμάστε...Μμμ, υπέροχο, σαν την ιστορία του!

: Πολύ καλό!

: Μμμ...Τέλειο!

: Την ιστορία του;

: Βέβαια, βέβαια. Πριν δυο αιώνες, μια ισπανίδα αρχόντισσα αναγκάστηκε να αφήσει το σπίτι της στη Τζαμαίκα λόγω του πολέμου, αποικιακές μάχες της εποχής ξέρετε... Μμμ...

: Λοιπόν;

: Πολύ καλό! Α...ναι, μια υπηρέτριά της, κατάφερε να σώσει ένα οικογενειακό κειμήλιο, δεν φαντάζεστε τι!

: Πείτε μας!

: Μια συνταγή! Η αρχόντισσα αξιοποίησε την συνταγή, κατασκευάζοντας αυτή την αμαρτία που έχετε στο ποτήρι σας. Επειδή και η ίδια ενθουσιάστηκε με το αποτέλεσμα έδωσε τιμητικά στο ποτό το όνομα της βοηθού της: **Tia Maria!**

: Εγώ λέω να αφήσεις τις αρχόντισσες και να βάλουμε σε μια σειρά την δική μας ιστορία. Ρώτησες πριν την Αντιγόνη πως έμαθε για μας, ρώτησε πριν η Όλγα αν έμαθες τελικά τι απέγιναν τα δύο αδέλφια του ναυαγίου ...

: Σωστά, οι Ζαχαριάδες, Ο Κανέλλος με τον Φώτο.

: Κι εγώ ρώτησα για τον Ιζέτ, τι ακριβώς έγινε εκείνη τη νύχτα γιατί υπάρχουν κάποια κενά στις περιγραφές της Γιολάντας.

: Ας τα πάρουμε λοιπόν με τη σειρά. Η Φανούλα εμπιστεύτηκε τελικά τον Ιζέτ και τον έλυσε. Έφυγαν όμως από το λάθος μονοπάτι, αυτό με τη κρυμμένη χαράδρα. Ο Ιζέτ ήταν τραυματισμένος και η Φανούλα, πολλές φορές, έφευγε πιο μπροστά...

: Ενθουσιασμένη μάλλον με την ιδέα να ξαναβρεί την αδελφούλα της...

: Ίσως... κι ο αφέντης πάντως, αυτό έγραψε.

: Αφέντης; Έγραψε;

: Έτσι λέει ο Λέανδρος τον Ιζέτ γιατί τον μεγάλωσε, τον φρόντισε σαν πατέρας του, τον μόρφωσε τον...

: Όλοι τον λέμε έτσι! Τον λέγαμε μάλλον,... αφού...

: Όλοι; Οι άλλοι ποιοι είναι;

: Έχεις δίκιο, θα καταλάβεις σε λίγο. Η ιστορία που θα ακούσεις είναι γραμμένη σ' αυτό το βιβλίο. Είναι η βιογραφία του. Εγώ την έγραψα, μάλλον... όλα τα παιδιά στο Μικρό Σαράι, έτσι μάθαμε γράμματα. Όλοι, έχουμε γράψει από ένα τέτοιο βιβλίο, εγώ στα ελληνικά, κάποιοι άλλοι στα τούρκικα.

: Είχες μείνει εκεί που η Φανούλα, είναι πιο μπροστά από τον Ιζέτ και ξαφνικά...

:...και ξαφνικά χάθηκε από τα μάτια του. Εξαφανίστηκε! Στα επόμενα, αργά και γεμάτα φόβο βήματά του, ανακάλυψε ένα φονικό γκρεμό που παρ' ολίγο και ο ίδιος να ...

: Και;;;

: Να σου διαβάσω τι είχε γράψει, ..., θυμάμαι, όταν γράφαμε αυτό το σημείο...

: Τι;;;

: Έκλαιγε! Ακόμα... κι όταν κάναμε ορθογραφικά λάθη... μας τα διόρθωνε κλαίγοντας.....

... Έσκυφα να δω, ελπίζοντας το φως του φεγγαριού να με βοηθήσει. Σε ένα ξερό θάμνο, κρεμόταν από ένα αγκάθι, η κούκλα της! Κατάφερα να την αρπάξω πριν την αφανίσει ο άνεμος. Πιο κάτω, δυο ματωμένα χεράκια, γλιστρούσαν αργά από έναν απαισιο βράχο. Δεν μιλούσε. Δεν μίλησε... ούτε τότε! Με είδε! Με κοιτούσε μες τα μάτια, ... μου μιλούσε με τα μάτια: ... Ορκίστηκες! ... Χάθηκε! Την έβλεπα να χάνεται στο σκοτάδι! Την βλέπω συχνά να χάνεται... χωρίς ήχο στο σκοτάδι... και... ξυπνώ μούσκεμα! Ορκίστηκα, ... κι έχουν περάσει σαράντα

χρόνια κι ακόμα δεν κατάφερα να εκπληρώσω! Πήρα την κούκλα και άρχισα να φάχνω τρόπο να περάσω τη χαράδρα. Μεσ την ταραχή μου παρατήρησα πως κάποιος είχε βάλει, πιο πέρα, ένα κορμό δέντρου για γέφυρα. Σίγουρα κάποιος από τα ελληνόπουλα που θα με σκότωναν το χάραμα. Πέρασα και κατέβηκα στην ακτή. Η παραλία ήταν γεμάτη από στρατιώτες του θείου Μαχμούτ! Είχαν φτάσει και έφαχναν! Οι δάδες, φώτιζαν τα άγρια πρόσωπά τους και τα γυμνά, λερωμένα με αίμα, σπαθιά στα χέρια τους. . . έδειχναν τι θα ακολουθούσε αν ανέβαιναν στις πλαγιές του νησιού. Τους είπα ότι ήμουν μόνος! Ο μοναδικός επιζώντας. Τους ζήτησα να φύγουμε αμέσως. Δεν ήθελα να εκδικηθώ κανέναν! Κανέναν! Μπήκαμε στις βάρκες και φύγαμε για την «Μέδουσα». Το νησί, χανόταν μες το σκοτάδι καθώς η βάρκα πλησίαζε την γαλέρα, τα μάτια της όμως δεν χάνονταν ποτέ, δεν χάθηκαν ποτέ!

: Έλα, ηρέμησε, πιε λίγο νερό. Να πω στην Ασημίνα να σου φέρει κάτι;

: Είμαι εντάξει μην ανησυχείς. Απλά... θυμήθηκα τον λυγμό της φωνής του, όταν μας το υπαγόρευε και συγκινήθηκα!

: Μετά τι έγινε; Γυρίζει στην Τουρκία; Ψάχνει; Πως; Με τι στοιχεία; Τι είναι το «Μικρό Σαράι»;

: Άστον λίγο. Όλγα συνέχισε εσύ από εκεί που...

: Ξέρω, ξέρω. Ο Ιζέτ λοιπόν γυρίζει στη Τουρκία, στην ... στην...

: ...Αντάλια ...

: Άσε λίγο την Όλγα...

: ...στην Αντάλια, όπου βρίσκει την μητέρα του ετοιμοθάνατη! Ήταν σοβαρά άρρωστη αρκετά χρόνια, ο άντρας της δεν της έδινε σημασία κι όταν έχασε τον πατέρα της η κατάστασή της επιδεινώθηκε. Για να αντιμετωπίσει τους πόνους έπινε βαριά ποτά, όπιο, οτιδήποτε μπορούσε να την ναρκώσει...

: ...για αυτό ο Ονάν είχε πάρει τον Ιζέτ μαζί του στο παιδομάζωμα, ήταν στα τελευταία της... και μάλιστα λένε, πως ευχόταν στο γυρισμό του, να μην τη βρει!

: Με το θάνατο του Ονάν όμως, η περιουσία, και οι εξουσίες του, πέρασαν, έστω για λίγες μέρες, σ' αυτή η οποία πρόλαβε να τις κληροδοτήσει στον Ιζέτ, πριν τις διεκδικήσεις του γαμπρού της Μαχμούτ. Ο Ιζέτ, μετά τον θάνατο της μητέρας του, έφυγε για την ...

:...για την Ελβετία, σε ηλικία 16 ετών. Έχοντας χρήματα και αριστοκρατική καταγωγή, μπόρεσε να σπουδάσει αρχαία ελληνικά, φιλοσοφία και νομική στα καλύτερα πανεπιστήμια της χώρας. Γύρισε 14 χρόνια μετά, το 1825 όταν η Τουρκία ήταν ακόμα σε εμπόλεμη περίοδο.

: Η Γιολάντα μου έγραψε ότι δεν ασχολήθηκε με τα στρατιωτικά και την πολιτική αλλά πούλησε ό,τι περιουσιακό στοιχείο του είχε απομείνει στην Αντάλια και έφυγε ...

: κι έφυγε για το σπίτι του παππού του, το πατρικό της μητέρας του, στο Καραμάν. Εκεί, έχτισε μια μεγαλοπρεπή έπαυλη, με ευρωπαϊκά πρότυπα την οποία ονόμασε Μικρό Σαράι!

: Α... μάλιστα. Ερώτηση: Μεγαλοπρεπή έπαυλη; Τον φανταζόμουν πιο λιτό. Μικρό Σαράι; Ένα τόσο μεγάλο σπίτι; Λίγο μπερδεμένο!

: Η μεγαλοπρέπεια δεν ήταν υλική αλλά πνευματική! Το στολίδι του σπιτιού ήταν η βιβλιοθήκη του και τα έργα τέχνης. Όσο για το «Μικρό» στο Σαράι ήταν επειδή...

:...επειδή στο σπίτι ζούσαν μόνο μικρά παιδιά, ορφανά τουρκόπουλα ή ελληνόπουλα που τα αγόραζε ο Ιζέτ από τα σκλαβοπάζαρα της Ανατολής για να τα φροντίσει, να τα μορφώσει και να τα βοηθήσει όταν μεγαλώσουν να ξαναβρούν τους γονείς τους, τα μέρη τους, τις ρίζες τους!

: Ακριβώς το αντίθετο από αυτό που έκανε ο πατέρας του, ο Ονάν! Ένα τέτοιο παιδί ...

: ... ήμουν εγώ! Αγοράστηκα, τριών ετών, το 1845 κοντά στα Άδανα, σε πολύ χαμηλή τιμή, μαζί με δύο άλλα παιδάκια, την Ματίνα και τον Ιβάν.

: Πως τα ξέρεις αυτά;

: Το λένε τα χαρτιά μου! Τα είχε φυλάξει όλα ο αφέντης για να μας βοηθήσει να βρούμε αργότερα πληροφορίες για την καταγωγή μας. Ούτε έξι λίρες δεν έπιασα. Ο πάμπλουτος δουλέμπορος Οχράν μπέης, με πούλησε 5 λίρες και 80 γρόσια. Κατάγεται, από το Μωριά του είπε, δεν έχει όνομα, είναι ζωηρός, κλαίει, κλωτσάει, κοιμάται λίγο, πεινάει συνέχεια... αλλά δείχνει έξυπνος. Μπελάς για μένα πασά μου. Με έξι λίρες τον πήρες. Τελικά, έκλεισα στις 5 και 80, χα, χα.

: Δεν είχες ούτε όνομα;

: Ο αφέντης με ονόμασε Λέανδρο, μιας και ο δημοφιλής μύθος της αρχαιότητας ήταν ο αγαπημένος του. Τα άλλα δύο παιδάκια, είχαν όνομα στα χαρτιά τους και δεν τους το άλλαξε.

: Πλούσιες σπουδές λοιπόν στο εξωτερικό και εν συνεχεία φιλανθρωπική εξιλέωση για της αμαρτίες του πατρός του. Και η Φανούλα; Μια θλιβερή ανάμνηση; Μια τρομακτική εικόνα από τα παιδ..

: Νομίζω πως είναι η στιγμή να της πεις για την μητέρα μου.

: Την Φανούλα δεν την ξέχασε ούτε μια μέρα! Ήταν σπάνιος άνθρωπος. Το 1826, ένα χρόνο μετά την επιστροφή του, το Σαράι να σκεφτείς δεν είχε καλά – καλά ολοκληρωθεί, καλεί την διάσημη Ιταλίδα ζωγράφο Ρομίνα Φαρέλι στο Καραμάν, για μια τοιχογραφία στη μεγάλη κεντρική αίθουσα.

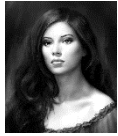

: Η Ρομίνα ήταν η μαμά μου, δεν πρόλαβα να την γνωρίσω. Με έφερε στο κόσμο με τίμημα τη δική της ζωή ... Πάντα όμως, από

πολύ μικρή ηλικία, ρωτούσα τον μπαμπά μου για τον πίνακα πάνω από το τζάκι μας, στο σπίτι στη Κέρκυρα.

: Δηλαδή;

: Άσε να της εξηγήσει ο Λέανδρος.

: Της ζήτησε να ζωγραφίσει σε μεγάλο μέγεθος την κούκλα της Φανούλας. Δεν της εξήγησε πολλά, της είπε μόνο ότι έπρεπε να βρει, από αυτή την κούκλα, ένα πολύ σημαντικό πρόσωπο!

: Αν δεν το βρω, αγαπητή κυρία, η ζωή μου... δεν θα έχει κανένα απολύτως νόημα! Ο μπαμπάς μου, έλεγε πως η μαμά ανατρίχιασε όταν τον άκουσε βουρκωμένο να της μιλάει έτσι!

: Γιατί όμως να ζητήσει αυτή την τεράστια τοιχογραφία μες το σαλόνι; Πως θα βοηθούσε αυτό στο να βρεθεί η χαμένη αδελφή;

: Καλή ερώτηση!

: Το Μικρό Σαράι φιλοξενούσε 20 με 30 παιδιά μόνιμα, κι όταν κάποια μεγάλωναν κι έφευγαν, ο αφέντης έφερνε άλλα. Μεγαλώσαμε όλα στη μεγάλη αίθουσα. Εκεί διαβάζαμε, εκεί μας δίδασκε, εκεί μαθαίναμε. Τα παιδικά μας χρόνια κάτω από δυο πίνακες: Του παππού Ναχίμ και της κούκλας της Φανούλας.

: Εξακολουθώ να μη καταλαβαίνω...

: Όλοι μας, είχαμε αποτυπώσει αυτή την εικόνα στο μυαλό μας. Με την ιστορία της κούκλας μάθαμε γράμματα, μάθαμε να συγχωρούμε, να αγαπάμε, να προσπαθούμε. Κι η μεγάλη

εικόνα ήταν πάντα εκεί να μας θυμίζει πως κάποιος συνεχίζει να αγνοείται!

: Θέλεις να πεις πως όλα αυτά τα παιδιά, όταν μεγαλύτερα πια σκόρπιζαν στα μέρη τους, δεν θα μπορούσαν να ξεχάσουν ποτέ ότι ψάχνουμε κάποια που χάρισε κάποτε στην αδελφή της μια κούκλα όποτε αν τυχαία άκουγαν κάτι ...

:Και η ιδέα για τα αντίγραφα;

: Ο αφέντης δεν ήθελε να αφήσει όλες του τις ελπίδες στο «αν τυχαία άκουγαν κάτι» που είπατε πριν. Ήταν σίγουρος πως κάποια από τα παιδιά του, θα ήθελαν να κάνουν κάτι ιδιαίτερο για αυτόν, για να τον ευχαριστήσουν. Έτσι, είπε στη μαμά της Γιολάντας να φτιάξει τέσσερα ακόμα αντίγραφα του πίνακα, χωρίς να της πει τι τα θέλει.

: Η μητέρα μου ζωγράφιζε ταυτόχρονα όλους τους πίνακες και από τον φόβο κάποιου λάθους ή αποτυχίας, ζωγράφισε κι ένα πέμπτο αντίγραφο. Ευτυχώς όμως, δεν έγινε κανένα λάθος. Κατάφερε να φτιάξει τέσσερα τέλεια αντίγραφα του μεγάλου κάδρου οπότε...

: Οπότε κράτησε αυτή το πέμπτο αντίγραφο χωρίς να το ξέρει ο Ιζέτ! Ήταν αυτό που είχατε πάντα πάνω από το τζάκι και ρωτούσες τον μπαμπά σου ποια είναι αυτή η κούκλα. Σωστά;

: Έτσι ακριβώς!

: Και τα υπόλοιπα τέσσερα, πως θα τα αξιοποιούσε;

: Η Ιστορία με τους Ανέμους! Ω, Θεέ μου, τι είχε σκεφτεί!

: Αν κάποιος από εμάς ήθελε να κάνει κάτι για τον αφέντη, ήταν να του ζητήσει να γίνει, για ένα χρόνο... «Άνεμος», δηλαδή, να πάρει ένα αντίγραφο και να ταξιδέψει προς την κατεύθυνση που ήταν η πατρίδα του, ψάχνοντας για την Μάρθα! Μετά από ένα χρόνο, επιστρέψαμε στο Καραμάν, μαζί με το αντίγραφο και τις πληροφορίες μας. Μας αγκάλιαζε, μας χάιδευε στοργικά στο κεφάλι και μας φιλούσε στο μέτωπο γεμάτος ευγνωμοσύνη για τελευταία φορά!

: Τέσσερα αντίγραφα, όσες κι οι διευθύνσεις των ανέμων!

: Σωστά! Ρώτησες πριν αν είχα όνομα. Το ξέρεις πως ακόμα δεν έχω επίθετο; Κάνω ενέργειες για να κατοχυρώσω το επίθετο μου. Πριν φύγω για Γαλλία θα πάω Ναύπλιο ελπίζοντας πως τα χαρτιά μου θα είναι έτοιμα.

: Κι αν... κι αν, αυτό γίνει και σας... ρωτήσω: Πως λέγεστε κύριε; Τι θα μου απαντούσες;

: Θα σας απαντούσα: Λέανδρος Δυτικός δεσποινίς μου, γοητευμένος!

: Μη παραλείψεις...

: Δυτικός! Επειδή έφευγες δυτικά της Τουρκίας, για Ελλάδα!

: Τα τελευταία χρόνια είχε την καρδιά του. Πονούσε συχνά στο στήθος και ιδρώνε. Φοβόμαστε όλοι! Θυμάμαι, όταν μου έδωσε το αντίγραφο μου είπε:

Παιδί μου, είσαι η τελευταία μου ελπίδα.

Ο Ιβάν γύρισε, δεν βρήκε τίποτα, η Ματινούλα δεν θα φύγει, φοβάται λέει να με αφήσει. Ανατολικά δεν ταξιδεύει κανείς, εσύ...εσύ είσαι...

Ο τελευταίος μου άνεμος! Το στερνό μου αγέρι! Βρες τη Μάρθα. Κάθε νύχτα, μου θυμίζει εκείνη την νύχτα! Ζω, από μια υπόσχεση που ακόμα δεν κατάφερα να εκπληρώσω! Βρες την μου Λέανδρε, αγόρι μου, στερνό μου αγέρι!

Μ' έσφιξε με στοργή στην αγκαλιά του. Με φίλησε. Δεν μπορούσα να συγκρατήσω τα μάτια μου! Γενικά με τους αποχωρισμούς, δεν τα πάω και τόσο καλά ...

: Ερώτηση: Γιατί δεν σου έδινε την ίδια την κούκλα αντί για το αντίγραφο; Ίσως πιο εύκολα να μπορούσες ...

: Κι αυτή καλή ερώτηση!

: Έχεις δίκιο! Αυτό έχω ξεχάσει να σας το αναφέρω. Την κούκλα, δεν την είχε δει ποτέ κανείς μας! Ήταν κλειδωμένη στην κρεβατοκάμαρά του!

: Χα, χα! Κοιμόταν μαζί της θες να πεις;

: Όσο ζούσε, δε ξέρω. Τώρα, σίγουρα! Δεν τον πρόλαβα! Γύρισα ενθουσιασμένος στο Καραμάν μαζί με την Όλγα και τη Γιολάντα να του πούμε πως η Μάρθα βρέθηκε, είναι ζωντανή, είναι στην Κέρκυρα, είναι η ηλικιωμένη κυρία που φροντίζει η Όλγα... αλλά...

: Τι;

: Είχε πεθάνει πριν πέντε μέρες. Η Ματίνα... του έβαλε για αιώνια συντροφιά την κούκλα στην αγκαλιά του! Τώρα, ναι μισ Αντιγόνη...ξέρω. Κοιμάται μαζί της!
Κοιμάται για πάντα μαζί της!

: Έλα σε παρακαλώ... δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι ...

: Καλά είμαι... Άλλο; Τι άλλο θέλεις να μάθεις;

: Λυπάμαι Λέανδρε, με συγχωρείς... Νιώθω πως... άθελα μου, ρωτώ πράγματα που σε στενοχωρούν. Λοιπόν τέλος με τον Ιζέτ! Πες μου τι βρήκες; Τι έμαθες ψάχνοντας στην Ελλάδα;

: Έψαξα για την Έλσα, την Έλσα Χαλίλ. Ήμουν σίγουρος ότι από αυτήν έπρεπε να ξεκινήσω. Η Έλσα ξέρει έλεγε ο αφέντης! Πέρασα έξι μήνες γυρνώντας και ρωτώντας στις Κυκλάδες για αυτήν. Λίγο πριν εγκαταλείψω, γνώρισα μια γριά, στη Νάξο, που θυμόταν μια κοπέλα πριν πολλά χρόνια να μιλά για ένα ναυάγιο και κάποιο θησαυρό των Τούρκων. Ήταν στους ελάχιστους επιζώντες έλεγε!

: Θυμόταν το όνομά της; Της έδειξες την κούκλα; Ήξερε κάτι;

: Δεν θυμόταν τίποτα από όλα αυτά. Να την κρύψουν ζητούσε, έστω το παιδί της. Την κυνηγούσαν οι Τούρκοι. Κάτι ήξερε και οι Τούρκοι την αναζητούσαν!

: Είχε και παιδί;

: Ένα μικρό αγοράκι. Τελικά, έπεισε ένα βαρκάρη να την πάρει με το καΐκι του στην Εύβοια! Ήμουν σίγουρος ότι ήταν αυτή! Σε μια βδομάδα, ήμουν νότια Εύβοια όπου εκεί τελικά έμαθα πως ...

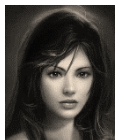
: ...πως η Έλσα Χαλίλ αυτοκτόνησε όταν περικύκλωσαν το εκκλησάκι που κρυβόταν οι Τούρκοι. Ένας χωρικός που επιδιόρθωνε πάνω σε μια σκαλωσιά τα κεραμίδια της εκκλησίας, έγινε τυχαία μάρτυρας ενός δράματος!

: Τα έχω σημειώσει εδώ, όπως μας τα είχε πει ο Λέανδρος. Θέλεις να στο διαβάσω;

: Αντέχεται; Ωχ, Θεέ μου τι θα ακούσω πάλι. Για να βλέπω τον Λέανδρο με σκυμμένο κεφάλι ... κατάλαβα!

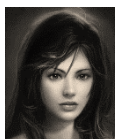
: ... Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και μπήκε μια κοπέλα λαχταρισμένη μ' ένα παιδί στην αγκαλιά της που έκλαιγε. Έπεσε μπρος την εικόνα της Παναγιάς κι άρχισε κι αυτή να κλαίει με λυγμούς. Είπα να κατέβω από τη σκαλωσιά να βοηθήσω αλλά φοβήθηκα. Μετά από λίγο άρχισε να προσεύχεται δυνατά: *Παναγιά μου, δεν σου ζητώ την λύπησή Σου, δεν την αξίζω! Πριν λίγα χρόνια κι εγώ δεν λυπήθηκα. Τα χεράκια του μου ζήτησε να λύσω και δεν το 'κανα. Τώρα, μπρος την ατίμωση, μου δείχνεις κι εσύ τον ίδιο βράχο. Σχώραμε Παναγιά μου, κι αν μπορείς, σε μια γωνιά, μαζί με τ' αγγελούδια σου, πάρε και τον Γιάννο μου, να τον ξεκουράσεις. Σηκώθηκε, φίλησε την εικόνα, έβαλε και του μικρό να προσκυνήσει, το πήρε αγκαλιά κι έφυγε τρέχοντας. Τότε κατάλαβα τι πάει να κάνει. Έτρεξα πίσω της να την προλάβω αλλά ήταν αργά! Σε λίγο φρανήκαν Τούρκοι καθαλαραίοι που μου φώναζαν να τους πω που είναι. Έκλαιγα σαν μωρό, δεν μπορούσα να βγάλω φωνή από την ταραχή μου. Τους έδειξα τον γκρεμό ...*

: Οι ντόπιοι λένε πως τον δεκαπενταύγουστο, στις παρυφές του βράχου, ανθίζουν δυο μικρά λουλουδάκια. Το ένα, με τα πέταλα του, σκεπάζει πάντα το άλλο. Η Έλσα, κι ο Γιάννος!

: Φοβάμαι πως ξέρω γιατί την κυνηγούσαν! Θα είχε διαδώσει τις τρέλες του Ζαχαριά! Έχετε μάθει για τους υπόλοιπους;

: Για τον Κανέλλο, ξέρουμε.

: Και για τον Νικηφόρο ξέρουμε!

: Για τον Φώτο Ζαχαριά όμως δεν κατάφερα να μάθω κάτι. Είναι ο μόνος που μου λείπει από την ιστορία του ναυαγίου.

: Έτσι εξηγείται λοιπόν! Για τον Φώτο θα σας ενημερώσω εγώ!

: Εσύ;;;

: Πως είναι δυνατόν;

: Θα καταλάβετε σε λίγο. Τι απέγινε ο αδελφός του ο Κανέλλος;

: Σκοτώθηκε πολεμώντας λυσσαλέα στο πλευρό της Μπουμπουλίνας! Ρώτησα αν στα πλοία της καπετάνισσας ήταν κι ο αδελφός του αλλά κανείς δεν...

: Δεν ήταν Λέανδρε! Τα δυο αδέλφια τσακώθηκαν για ο θησαυρό των Τούρκων και ο Φώτος ακολούθησε κάποιον Ανδρέα Βώκο στη ναυμαχία της Πάτρας το 1822.

: Βώκος! Ο Ναύαρχος των Ελλήνων. Αργότερα υπέγραφε με άλλο όνομα ...

: Σωστά! Από το δυνατό πρόσταγμα που έλεγε πάντα στα παλικάρια του πριν τις ναυμαχίες ...

: Ποιο πρόσταγμα; Τι τους έλεγε;

: Πολεμάμε μαζί ούλοι! Ούλοι μαζί! Μια γροθιά ούλοι! Μία ούλοι! ...

: Ανδρέας Μιαούλης! Ο Θρύλος της θάλασσας! Υπέγραφε και ως «αρχηγός θαλάσσης» το ξέρεις;

: Πριν δυο χρόνια, ο διευθυντής μας στο Λονδίνο, μας ζήτησε να μείνουμε στα γραφεία μας μέχρι αργά το απόγευμα.

Έπρεπε λέει, να μελετήσουμε κάτι παλιά έγγραφα που είχαν σταλεί από Ελλάδα πριν το 1830. Ψάχναμε κάτι ενδιαφέρον για την επανάσταση, για πρωτοσέλιδο μέχρι που εγώ η ίδια ανακάλυψα αυτό!

: Περιμένεις να σου πούμε εμείς να το διαβάσεις;

: Χα, χα. Διαβάζω κατευθείαν το σημείο που μας ενδιαφέρει:

... κατά την ναυμαχία της Πάτρας, το 1822 όπου επιτύχαμε την πρώτη μας νίκη ως Έλληνες εναντίον των Τούρκων ένας νεαρός καουσιέρης, μου διηγούταν μια ιστορία για ένα ναυάγιο στις Κυκλάδες το 1811. Καθώς το πλοίο βυθιζόταν τρεις τούρκικες βάρκες φορτώθηκαν με κιβώτια με χρυσές λίρες με στόχο να διασωθεί, μαζί με επίλεκτους αξιωματικούς, το πολύτιμο φορτίο. Οι βάρκες πλησίασαν αρκετά την ξηρά αλλά τα τεράστια κύματα τις τσάκισαν στα βράχια σε σχετικά όμως ρηχά ύδατα. Άτυχώς ο καουσιέρης μου, Φώτος Ζαχαρίας, έπεσε την επομένη ηρωικά κι έτσι δεν έχουμε το ακριβές σημείον του θησαυρού. Γνωρίζω όμως προσωπικώς, άριστα τη θαλάσσια περιοχήν ... και τα λοιπά και τα λοιπά. Μ' άλλα λόγια, ο Μιαούλης ζητούσε από τους Άγγλους να τον βοηθήσουν με ρυμουλκά πλοία και φρεγάτες προστασίας, να βρουν τον θησαυρό ώστε η Ελλάδα να μειώσει λίγο, το πρώτο δάνειο που πήρε από τους Άγγλους το 1824.

: Φαντάζομαι, την ιστορία του Φώτου θα την είχε ακούσει κι η Έλσα, θα μίλησε παραπάνω απ' όσο έπρεπε και για αυτό...

:...για αυτό η γριά στη Νάξο θυμόταν μια κοπέλα από ένα ναυάγιο που μιλούσε για κάποιο θησαυρό των Τούρκων και ...

: ... και για αυτό την κυνηγούσαν οι Τούρκοι! Τον έψαχναν κι αυτοί! Νομίζω Αντιγόνη πως αρχίζουν τα πράγματα να μπαίνουν σε μια σειρά. Τι λες;

: Κι ο Νικηφόρος; Για αυτόν δεν μας είπες τίποτα. Έμαθες;

: Έμαθα! Ακολούθησε ένα νεαρό καλόγερο, κάποιον Θανάση Γραμματικό.

: Κλείστηκε σε μοναστήρι δηλαδή;

: Δυστυχώς όχι. Μια μέρα επισκέφτηκε το μοναστήρι που μόναζε ο Γραμματικός, ένας Τούρκος πασάς ο οποίος εντυπωσιασμένος από την εμφάνιση του νεαρού μονάχου του είπε κάποια λόγια που...που οι άντρες δεν τα σηκώνουν.

Και;

Και...τον σκότωσε! Μετά το φονικό πήρε τα βουνά κι έγινε κλέφτης. Αυτόν ακολούθησε ο Νικηφόρος. Τον Αθανάσιο Διάκο. Λίγους μήνες μετά, τον Απρίλιο του 1821, ο Νικηφόρος Σμυρναίος, σκοτώθηκε στη γέφυρα της Αλαμάνας από τον στρατό του Ομέρ Βρυώνη.

: Κι ο νεαρός μοναχός, ο Διάκος... όπως τον είπες;

: Πίστεψέ με, αυτό δεν χρειάζεται να το μάθεις!

: Σε πιστεύω! Δεν αντέχω τέτοιες περιγραφές....Κανείς δεν τα κατάφερε λοιπόν! Από τα παιδιά του ναυαγίου κανένα δεν είδε την Ελλάδα ελεύθερη... κανείς από εκείνη την παρέα δεν μπόρεσε να αλλάξει κάτι! Τελευταία απορία.

: Πες την.

: Εσύ, πως έμαθες ότι η κυρά που φρόντιζες, ήταν αυτή που ψάχνουμε;

: Η Μάρθα ε; Η Μάρθα Καστράκη! Η όμορφη κυρία που έζησε όλα της τα παιδικά χρόνια στην Αίγυπτο, στο Κάιρο, σκλάβα του Μεχμέτ Αλή. Η Μάρθα ήταν από μικρή πανέμορφη κι έτσι δεν άργησε να προκαλέσει το ενδιαφέρον του γιού του Μεχμέτ Αλή, του Ιμπραήμ πασά. Όταν η κυρά μου τον απέρριψε προκλητικά, ο Ιμπραήμ την χτύπησε τόσο άσχημα που η Μάρθα δεν ξαναπερπάτησε ποτέ. Ήταν 26 ετών! Πατέρας και γιός, πέταξαν από το χαρέμι σε ένα κακόφημο δρόμο του Καΐρου την ανάπηρη κοπέλα, ώστε να την ατιμάσουν τα μεθυσμένα αποβράσματα από τα καταγώγια του Νείλου.

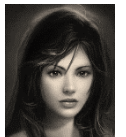
: Και εκεί εμφανίζεται ο Νάσος!

: Ναι, ο μικρός γιος του πλοιοκτήτη Καστράκη, ο Νάσος.

: Δηλαδή; Δεν έχω ξανακούσει για αυτούς.

: Οι Καστρακαίοι, ήταν μια πλούσια οικογένεια με ρίζες από την Κρήτη, πλοιοκτήτες. Τα είχαν καλά με όλους. Εμπόριο με Τούρκους, Ιταλούς, Αιγυπτίους, Αλγερινούς.....άλλη ζωή. Ο Δήμος Καστράκης, είχε τρεις γιους, τον Μανούσο τον Σήφη και τον Νάσο. Όλοι τους λεβέντες, παλικάρια, ειδικά όμως ο Νάσος που ήταν...

:...ο ομορφότερος άντρας που έχω δει! Εκείνη τη νύχτα, ο κύριος μου βρέθηκε στο Κάιρο για δουλειές και...

:...σαν ρομαντικό παραμύθι έσωσε τη Μάρθα από τους κακούς;

: Και όχι μόνο! Την ερωτεύτηκε και ζήτησε παρά το πρόβλημά της, να την παντρευτεί! Οι Καστρακαίοι, οργισμένοι

αποκλήρωσαν τον Νάσο ο οποίος τους εγκατέλειψε και με ένα δικό του, μικρό πλοιάριο έφερε την αγαπημένη του στην Κέρκυρα.

: Κι εκεί πως έζησαν; Που έμειναν;

: Στην αρχή έμειναν στο πλοίο. Ένα χρόνο μετά, το 1821, ο κύριος Νάσος το πούλησε σε μια πλούσια νεαρή κυρία από τη Μύκονο, κάποια Μαντώ Μαυρογένους που αναζητούσε πλοία για την επανάσταση. Με τα χρήματα αυτά, αγόρασαν το γωνιακό αρχοντικό, στο λιμάνι, με τις μεγάλες τριανταφυλλιές και το φοίνικα. Δεν μπορεί να μη το έχεις δει.

: Ναι, το έχω προσέξει! Πολύ όμορφο σπίτι! Εσύ πως τα ξέρεις όλα αυτά;

: Από τον πατέρα μου! Βλέπεις, τον χρειάστηκαν πολύ γρήγορα μετά την άφιξή τους στο νησί.

: Γιατί;

: Ο μπαμπάς της Όλγας είναι γιατρός. Ο καλύτερος γιατρός του νησιού. Μεγάλο μέρος των σπουδών του έχει γίνει στο Λονδίνο ίσως έχεις ...

: Ναι βέβαια, Σεβαστιανός. Από την αρχή κάτι μου θύμιζε το όνομα αλλά τώρα που το είπες ... ναι, βέβαια! Φαντάζομαι χρειάστηκαν γιατρό λόγω του προβλήματος της κυρίας Μάρθας από τα χτυπήματα του ...

: Ακριβώς. Ο κύριος Νάσος δεν είχε χάσει τις ελπίδες του για την αγαπημένη του. Πίστευε πως κάποτε, με την κατάλληλη θεραπεία και φροντίδα, η Μάρθα θα περπατούσε ξανά!

: Κι έτσι, αφού βρήκε τον γιατρό έψαξε μετά για οικιακή βοηθό, μια εσώκλειστη νοσοκόμα υποθέτω.

: Όχι αμέσως! Τα πρώτα χρόνια την φρόντιζε μόνος του. Τη λάτρευε. Κάθε πρωί, την έπαιρνε αγκαλιά κι έβγαιναν στο μπαλκόνι για να δούνε τη θάλασσα. Της έδειχνε το πέλαγο τον ουρανό, τον κόσμο σαν να μπορούσε να της τα χαρίσει! Προσπαθούσε! Όλο το νησί τον έβλεπε κάθε πρωί να προσπαθεί για ένα της χαμόγελο μα η κυρά μου, κρεμασμένη απ' τον λαιμό του, κοιτούσε πάντα θλιμμένη και ανέκφραστη!

: Ο Νάσος άρχισε να πίνει. Ο δυνατός ιππότης, μες σε λίγο καιρό άρχισε να γίνεται ωχρός και αδύνατος. Καθώς τα χρόνια πενούσαν ήρθαν και οι μέρες, που τα παντζούρια του σπιτιού, δεν άνοιγαν τα πρωινά.

: Αυτό, πότε περίπου έγινε; Έχει σημασία για την ιστορία!

: Αν θυμάμαι καλά, ήμουν 15 χρονών, τότε που πήγαμε με τον μπαμπά, ε;

: Σωστά, τον Μάρτιο του 1860. Τότε που όλοι έλεγαν πως είχαν να ανοίξουν τα παράθυρα περίπου μισό μήνα! Μιλήσαμε στον κύριο Κλέαρχο,

: Τον μπαμπά της Όλγας;

: Ναι, κι έτσι ένα πρωινό...

Εγώ με τον πατέρα μου και τον μπαμπά της Γιολάντας χτυπήσαμε το κουδούνι!

Και;

: Είναι πολύ δύσκολο να σου περιγράψω πως ένοιωσα! Ο κύριος Νάσος έκλαιγε κι έλεγε ακαταλαβίστικα πράγματα...

: Όπως;

:...όπως : Κάνω τα πάντα, άφησα το σπίτι μου, τη μάνα μου και ούτε ένα ίχνος αγάπης! Μένει μαζί μου μόνο από υποχρέωση! Αν περπατούσε θα έφευγε, θα πήγαινε να ψάξει να την βρει!

Είναι άρρωστη όχι στο σώμα, αλλά στο μυαλό! Τις νύχτες παραμιλά...μου ζητά να σηκωθώ να σκεπάσω όχι την ίδια, αλλά τη Φανούλα να βάλω την κούκλα της δίπλα από το μαξιλάρι της, μην ξυπνήσει και δεν τη δει! Τα μεσημέρια, εκτός απ' την ίδια πρέπει να ταΐσω και μια άορατη Φανή, κι όταν απελπισμένος το κάνω, γυρίζω στη κρεβατοκάμαρα και την βλέπω να κοιτά με τα άδεια μάτια της το ταβάνι και να μονολογεί: Θα ξανάρθω, μη κλαις, να με περιμένετε! Θα 'χεις την κού-κα μέχρι να ρθω... Μη κλαις, θα ξανάρθω... θα χεις την κού-κα μέχρι να θω... μη κλαις, θα ξανάρθω...να με περιμένετε ... Για ώρες τα ίδια!!! Είναι τρελή!

: Ωχ, Θεέ μου! Και μετά τι έγινε; Σίγα - σιγά όμως κορίτσια γιατί η καρδιά μου πάει να σπάσει...

: Ο πατέρας μου γύρισε σπίτι ταραγμένος! Πήγε στο τζάκι κατέβασε το πίνακα, έβγαλε τον καμβά και μου τον έδωσε.

Πάρτον και πήγαινε στο σπίτι του γιατρού, του Σεβαστιανού. Ζήτη την κόρη του, την Όλγα, και πες της να πάτε στο σπίτι που έπιασε δουλειά, να δείξετε αυτή την εικόνα στη κυρά της! Ρομίνα, δεν μπορεί να συμβαίνει κάτι τέτοιο!

Ακούγοντας τον πατέρα μου να αναφωνεί το όνομα της μάνα μου, ταραχτήκα και εγώ, πήρα τον καμβά κι άρχισα να τρέχω για το σπίτι της Όλγας...

: Έτσι γνωριστήκαμε με τη Γιολάντα. Χτύπησε ένα απόγευμα τη πόρτα μας...

: Κι όταν πήγατε σπίτι της Μάρθας;

:.....

:.....

: Όχ, θεέ μου!

: Σπάραξε, σαν μάνα που νεκροφιλεί το παιδί της! Κλαίγαμε όλοι, ακόμα κι ο Νάσος κι ο πατέρας μου, που ευτυχώς, δεν άργησε να ρθει. Έτσι, αποφασίσαμε με τη Γιολάντα το ταξίδι στη Τουρκία ελπίζοντας πως η Φανούλα, ζούσε στο παλάτι του Τούρκου πασά που πριν χρόνια είχαν φτιαχτεί τα αντίγραφα. Τα έξοδα τα έκανε όλα ο ...

: ...ο Νάσος;

: Ακριβώς! Στο ταξίδι αυτό, γνωρίσαμε τον Λέανδρο...

: Τι έχεις;

: Δεν αισθάνομαι καλά. Θέλω να ανέβω στο δωμάτιο μου. Μπορεί κάποιος να ρθει μαζί μου;

: Εγώ! Δεν είναι τίποτα, εδώ, ο Λέανδρος, που είναι και άντρας... όταν συναντηθήκαμε πρώτη φορά και του είπαμε τα γεγον...

: Έλα, έλα! Απλά είμαι λίγο ευσυγκίνητος. Πηγαίνετε να ξεκουραστείτε μισ Αντιγόνη, η Όλγα θα σας πει ό,τι άλλη λεπτομέρεια θέλετε. Τα δύσκολα, τα ακούσατε! Απομένουν κάτι...

: Κάτι τελευταίο! Τι της είπατε... όταν γυρίσατε;

: Στη Μάρθα;

: Ναι!

: Ψέματα! Αποφασίσαμε να της πούμε ψέματα! Βρήκαμε τη Φανούλα ευτυχισμένη, σε ένα όμορφο μέρος στη Τουρκία. Είχε κάνει οικογένεια, είχε και δυο κορούλες την Ιωάννα και την Μάρθα. Με την πρώτη ευκαιρία θα πάρουν το καράβι να ρθουν όλοι στη Κέρκυρα. Της γράψαμε και ένα γράμμα, τάχα από την Φανούλα, θα στο διαβάσω επάνω, κι έτσι ... κι έτσι κερδίζουμε χρόνο ...

:.....

: Πρέπει να ανέβω! Σας καληνυχτίζω! Θα τα πούμε αύριο. Εσείς θα μείνετε;

: Καλό σας βράδυ. Θα μείνω ακόμα για ένα λικέρ.

: Κι εγώ θα μείνω. Θα το μοιραστούμε;

: Όπως πέρσι; Το τελευταίο λικέρ;

: Έλα πάμε εμείς, ας τους αφήσουμε να τα πούνε λίγο.
Καληνύχτα!

ΤΕΛΟΣ 4^{ΗΣ} ΠΡΑΞΗΣ

ΠΡΑΞΗ 5^η

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

: Στην υγείά σου! Πίνω μία και σου δίνω το τελευταίο, όπως παλιά. Μμμμ ... Υπέροχο! Πιες.

: Στο ταξίδι σου και ... στο άγνωστο μέλλον!

: Α, ναι! Στο μεθαυριανό ταξίδι στο Ναύπλιο. Ξεχάστηκα! Είναι... είναι εκείνη η εκκρεμότητα με τα χαρτιά για το επίθετο που λέγαμε πριν. Θα είναι νομίζω τυπικό. Μετά από λίγες μέρες θα περάσω πάλι από Κέρκυρα, πριν φύγω για Γαλλία, να σας χαιρετήσω και να...

: Αντέχω Λέανδρε! Δεν χρειάζεται να το κάνεις πια αυτό!

: Τι εννοείς; Για ποιο δεν χρειάζεται...

: Όμορφη είναι. Τώρα, με τα φωτισμένα φιλιστρίνια, τα καινούργια πανιά και τη μεγάλη σημαία. Όμορφη, το βράδυ δείχνει πιο όμορφη!

: Για ποιο πράγμα μιλάς;

: Την «Εσπερίδα», το πλοίο στο λιμάνι. Σαλπάρει μετά τα μεσάνυχτα για Βενετία. Έχουν... αρχίσει κάποιοι να μπαίνουν, έλα να δεις. Φαίνεται ωραία από το παράθυρο.

: Πράγματι, είναι πολύ όμορφη...

: Σε λίγη ώρα, ...δηλαδή, σε λίγη ώρα από τώρα, ...κάποιοι φεύγουν για μακρινό ταξίδι, μες τη νύχτα! Κάποιοι, σαν κλέφτες! Δεν θα πουν αντίο... ούτε σε αυτούς που θα τους περιμένουν... μετρώντας τις μέρες και τις νύχτες με τους χτύπους της καρδιάς τους!

: Αχ, βρε Ασημίνα! Τι πρέπει να σου πάρω για να το κρατήσεις κλειστό;

: Θα το καταλάβαινα Λέανδρε και χωρίς να μου το πει η Ασημίνα. Τρία χρόνια! Με τον ίδιο τρόπο! Τρία χρόνια, έρχεσαι και φεύγεις σαν... σαν τον άνεμο.

: Γιολάντα! Αχ! Έχεις δίκιο! Έχω... έχω περάσει δύσκολα με τους αποχαιρετισμούς. Κάθε φορά που υπόσχομαι, τα κάνω θάλασσα. Νομίζεις, για μένα είναι εύκολο να σου πω ...

: Αντέχω πια! Να μου το πεις! Είναι χειρότερο αυτό που είχες πει πριν τρία χρόνια...

: ... το «δένω τις κούνιες κι έρχομαι»! Δεν μου το συγχώρησες ακόμα! Τις πρόσεξες όμως το πρωί στο άλσος; Η δική μας κρατάει ακόμα!

: Μόνο που ήρθες δέκα μήνες μετά Λέανδρε! Δέκα μήνες! Δεν σκέφτηκες πως μπορεί να μην ήταν τόσο εύκολο για την... Όλγα, τον πατέρα μου, τον φίλο που είχες κάνει από το πάνω χωριό... μπορεί να ...

:...αυτοί το ήξεραν!

: Ωραία! Δεν θα ήταν εύκολο για ... Γιατί το κάνεις αυτό; Τι θέλεις να αποδείξεις;

: Ότι κάνεις λάθος!

: Λάθος; Σε τι;

: Δεν είμαι ο τέλειος Λέανδρος Γιολάντα! Ένα ορφανό ελληνόπουλο είμαι που ψάχνει με τρόμο για τον εαυτό του.

: Με τρόμο;

: Όπου ρωτάω, είτε για άλλους είτε για ... η απάντηση είναι θάνατος! Σκοτώθηκε, αυτοκτόνησε, έπεσε μαρτυρικά, όλα είναι μαύρα! Ένα ευχάριστο νέο είχα... κι αυτό δεν πρόλαβα να ...

: Είτε για άλλους, είτε για... Τι ήθελες να πεις;

: Για εμένα! Για την οικογένειά μου. Ρωτήσατε πριν τι έμαθα για τον Κανέλλο, την Έλσα, τον Φώτο, το Νικηφόρο, τον έναν τον άλλον! Δεν ρώτησε κανείς τι βρήκα για μένα.

: Βρε Λέανδρε, δεν είναι έτσι! Επειδή η Αντιγόνη ενδιαφερόταν για την ιστορία είχαμε επικεντρωθεί... Αχ τώρα! Δεν περίμενα να το πάρεις έτσι, δεν είναι έτσι! Ξέρεις εγώ πόσο...

: Δεν πειράζει, ούτως η άλλως, δεν βρήκα τίποτα! Σε κάποιο κτίσμα, έξω από την Τρίπολη πήραν οι Τούρκοι, πριν αρκετά χρόνια, τη μάνα μου με τη γιαγιά μου, κάπου ίσως ζει μια αδελφή μου και δυστυχώς, ο πραγματικός μου πατέρας είχε σκοτωθεί πολύ νέος με...

: Έλα, σε παρακαλώ, πέρασαν αυτά! Έλα, δεν μπορώ να σε βλέπω έτσι...

: Μου είπαν πως τον βασάνισαν για να αλλάξει την πίστη του! Δεν τον αφήναν να ξεψυχήσει! Χα,... ξεροκέφαλος μπαμπάς! Του πήρε... εννιά ώρες για να ... φύγει!

: Έλα!!! Δεν θέλω τέτοια! Θέλω να τα θυμάμαι χαρούμενα αυτά τα ματάκια! Να, βλέπεις που έχω δίκιο; Για αυτό φεύγω σαν κλέφτης όπως λες. Λάμπεις από τη χαρά σου που θα βρεθούμε την επόμενη μέρα κι εγώ...κρατώ στη καρδιά μου τη χαρά αυτή για συντροφιά ως την αντάμωση.

: Καλά είμαι! ... Θα πας τελικά Παρίσι; Για πες ...

: Η Εσπερίδα θα με πάει Βόρεια Ιταλία, κι από εκεί Παρίσι. Παρίσι για σπουδές! Αλληλογραφώ εδώ και λίγους μήνες με ένα καθηγητή, που κατάφερα να τον γνωρίσω κι από κοντά χθες, είναι εδώ ξέρεις, περπατήσαμε μαζί στον λόφο του Αβρ...

: Τι θα σπουδάσεις; Φιλοσοφία; Ιατρική; Η Ασημίνα έλεγε ότι ο ίδιος είναι της... Φιλοσοφικής των Παρισίων...

: Κι αυτό το 'πε έ; Αρχιτεκτονική θέλω σπουδάσω. Έχει ένα γνωστό καθηγητή που προσπαθεί να ξανανοίξει την πολυτεχνική σχολή. Είναι από τους κορυφαίους στην Ευρώπη και ...

: Αρχιτέκτονας! Θα χτίζεις σπίτια; Μεγάλες επαύλεις σαν κι αυτή που...

: Όχι, όχι. Γέφυρες θέλω να φτιάχνω Γιολάντα.

Ονειρεύομαι μεγάλες φωτεινές γέφυρες.

Να μπορώ να ενώσω ανθρώπους που τους χωρίζουν χαράδρες, θάλασσες, θρησκείες, έχθρες... Να μπορέσω κάποτε να ενώσω το παρελθόν με το ...

:... έναν αριθμό.

: Τι;

: Πες μου ένα μεγάλο αριθμό.

: 51

: Πιο μεγάλο!

: 151.

: Έστω! Πως θα είναι ο κόσμος στο μέλλον; σε 151 χρόνια;

: Χμμ ... Εδώ, αρχίζουν τα δύσκολα ακόμα και για τις γέφυρές μου! Δε θα ζει κανείς μας τότε, ούτε τα παιδιά μας! Είμαστε στο 1865, συν 151 μας κάνει ... μας κάνει...5+1, 6 2016! Πολύ, μακρινό μέλλον για όλους!

: Θα μπορούσα, θα μπορούσα να ...να σε περιμένω και ως τότε αν... κι εσύ ...

: Βρε! Βρε κουτό, αφού θα 'ρθω, θα 'ρθω πολύ πιο σύντομα! Έλα, μη νομίζεις πως δεν τα έχω μάθει και τα δικά σου!

: Ποια λες; Ποια δικά μου, τι λες;

: Η Ασημίνα μου είπε για την πρώτη σου έκθεση που ετοιμάζεις στο πατρικό της μητέρας σου, στην Ιταλία για να τιμήσεις τη μνήμη της. Πέρασαν, 20 χρόνια ε;

: Ναι.....σε, τρεις μήνες έχω γενέθλια, γίνομαι 20 χρονών ακριβώς. Βλέπεις ανήκω κι εγώ, σε εκείνες τις «τυχερές» περιπτώσεις... 20 χρόνια... χωρίς τη μανούλα!

: Ζωγραφίζεις από πέρσι! Η Ασημίνα λέει ότι έχεις έτοιμους 19 πίνακες. Δεν είχες πει τίποτα! Ούτε μου το είχες γράψει! Κι όμως, θα ήθελα πολύ να δω κάτι δικ...

: Να 'ρθεις! Να 'ρθείς στη Μπολόνια να τους δεις και τους είκοσι! Σε λίγες μέρες ολοκληρώνω και τον ...

: Είκοσι πίνακες, όσα τα χρόνια που λείπει! Είναι συγκινητικό! Ο Ορέστης – ο μπαμπάς σου – έλεγε την άλλη φορά για τις εκθέσεις, που έκανε παλιά... η μαμά σου...

: Δηλαδή;

: Υπήρχε πάντα ένας πίνακας, που δεν τον πουλούσε! Αυτός συμβόλιζε όλη την έκθεση. Ο τίτλος του, ήταν και ο τίτλος της έκθεσης. Μάλιστα, δυο χρόνια πριν γεννηθείς, στην τελευταία της έκθεση, ο πίνακας ...

: «La Notte Eterna» (Αιώνια νύχτα) το θυμάμαι, λες για τον Ρώσο, που πλήρωνε όσο έκαναν όλοι οι άλλοι πίνακες για αυτόν και η μάνα μου, ανένδοτη! Ο Ορέστης της φώναζε... σκέψου το σπίτι στη Κέρκυρα σκέψου ...

: Εσύ;

: ...σκέψου τα έξοδα για το ταξίδι που θα... Εγώ; ... εγώ τι;

: Εσύ... θα έχεις τέτοιο πίνακα; Χωρίς τιμή; Θα συνεχίσεις την ρομαντική παράδοση;

: Βέβαια! Είναι αυτός που ... σε λίγες μέρες... που σου έλεγα πριν... ο εικοστός ...

: Ωραία! Έτσι θα ξέρω τι να ρωτήσω τον κόσμο, μιας και από Μπολόνια... δεν έχω ιδέα!

: Τι εννοείς; Τι θα ρωτήσεις;

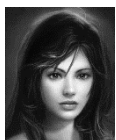
: Να βρε παιδί μου, θα βρω μια όμορφη Ιταλιδούλα και θα της πω: Ωραιότητα μου δεσποινίς, στη πόλη σας γίνεται μια έκθεση ζωγραφικής και επειδή δεν ξέρω τον τίτλο της, μήπως θα μπορούσατε να με ...

: Θα σε γδάρω!

: Ω, ναι θα το κάνω! Θα ψάξω να βρω την ομορφότερη Ιταλίδα, εκτός...εκτός αν ήξερα τον τίτλο του πίνακα, οπότε θα μπορούσα μόνος να βρω την έκθεση, ή αν δυσκολευόμουν... κάποιος γεράκος, θα μπορούσε να με καθοδηγήσει...

: « Ο Τελευταίος Άνεμος» ... έτσι θα λέγεται η έκθεση, έτσι λέγεται κι ο εικοστός πίνακας, έτσι λέγεται και κάποιος ... που...
...

Γυρνά προς το παράθυρο για να μη φανεί πως κλαίει...

:

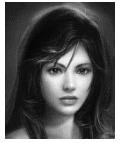
: Σαλπάρει! ...Η «Εσπερίδα» σαλπάρει! Βλέπω την Ασημίνα που κατεβαίνει! Πήγε και την ...τελευταία σου βαλίτσα! Τρέχει, προς τα δω για να σε φωνάξει! Καλή είναι. Κι αυτή πάντα ρωτούσε για σένα. Τι κάνεις, πότε θα έρθεις...σε ποιο νησί ψάχνεις...

Με πλάτη, στο Λέανδρο και σκυμμένο κεφάλι ...

Θα θυμώσει η Όλγα! Μη νομίζεις πως θα καταφέρω να σε δικαιολογήσω! Τι ... παραπάνω θα μπορούσα να της πω, αφού κι εγώ δεν ξέρω γιατί σε αφήνω να ... Αχ Θεέ μου! Ας είναι! Έχω ... υποσχεθεί στον εαυτό μου, να είμαι ψύχραιμη, σαν την Όλγα. Λοιπόν! Έρθε η ώρα! Η μεγάλη στιγμή! Θα χάσεις το καράβ...

: Έφυγε κυρία! Έφυγε πριν λίγο, καθώς... μιλούσατε!

: Έφυγε;

: Μάλιστα.

: ...άφησε για εσάς, αυτό το γράμμα. Το έγραψε χθες τη νύχτα. Είναι σφραγισμένο, να εδώ, βλέπετε; Δεν το άνοιξα! Αν θέλετε βέβαια να σας το διαβάσω εγώ για να μη... κουράζεστε ...

: Όχι, Ασημίνα μου, ευχαριστώ. Μάλλον μ' αυτό, από εδώ και πέρα, θα ξεκουράζομαι μέχρι που ...

: Είναι σίγουρη πως θα δημοσιευθεί! Δεν συζητάμε λέει μόνο για πρωτοσέλιδο, αλλά για συνέχειες στο πρωτοσέλιδο. Κανονικό μυθιστόρημα! Ω, τι βράδυ κι αυτό. Ασημίνα, βάλε μου ένα ποτό σε παρακαλώ... ή μάλλον, έχω μια ιδέα. Πάμε όλοι να πιούμε ποτό στη βεράντα να δούμε το πλοίο; Είδατε πάνω στο κατάρτι τη διακόσμηση με τα μεγάλα φανάρια; Τι πάθατε;... Γιατί δεν μιλάτε; ... Γιολάντα; Που είναι αυτ...

: Δεν το έκανε αυτό! Δεν μπορεί... να το έκανε αυτό ...

: Έφυγε Όλγα! Κάπως έτσι δεν θα έφευγε;... Το ξέραμε!

: Το ήξερα!

: Με το πλοίο;

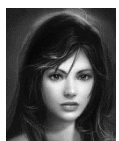

: Μάλιστα κυρία. Όλο το βράδυ που μιλούσατε, πήγαινα τα πράγματά του στη καμπίνα του! Πέντε πήγαινε - έλα έκανα η φουκαριάρα κι έτσι δεν άκουσα τίποτα... ε,ε... δηλαδή, θέλω να πω δεν μπόρεσα να σας προσφέρω μη θέλατε τίποτα ...

Ασημίναααα

: Η μισ Αντιγόνη σε φωνάζει! Ναι, εγώ το ξέχασα, θέλει να ζεστάνεις νερό για το βραδινό της μπάνιο. Καληνύχτα Ασημίνα μου...

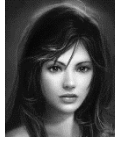

: Καληνύχτα Ασημίνα.

Α Σ Η Μ Ι Ν Α Α Α

: Έρχομαι καλέ, ακούσαμε! Έρχομαι! Καλή σας νύχτα. Ελπίζω να σας δω αύριο το απόγευμα. Θέλω να σας δείξω και τα δώρα μου! Πάω γιατί Καληνύχτα!

: Άντε πήγαινε, θα τα πούμε αύριο.

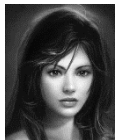
: Λοιπόν;

: Λοιπόν; Τι;

: Εκείνο το ποτό; Να το μετατρέψουμε σε ένα βραδινό περίπατο στη θάλασσα; Να μου πεις και τα νέα...

: Πιστεύεις ότι θα έρθει στην έκθεση; Ακούς τι θέλει να γίνει; Αρχιτέκτονας λέει! Είναι πολλά χρόνια οι σπουδές για αρχιτέκτονα;

Οι δύο φίλες αποχωρούν από τη σκηνή ...

: Νομίζω ...20 με 25, κάπου εκεί... Χα, χα, χα. Αστειεύομαι, βρε. Πάμε από το δρομάκι του κήπου;

ΤΕΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

1811: Ναυάγιο.

Κανέλλος Ζαχαριάς: 18 ετών, Φώτος Ζαχαριάς: 16 ετών, Νικηφόρος Σμυρναίος: 16 ετών, Έλσα Χαλίλ 16 ετών, Φανούλα 12 ετών και Ιζέτ 16 ετών.

Η Μάρθα Καστράκη θα είναι περίπου 17 ετών.

Στο τέλος αυτού του χρόνου-μετά το θάνατο της μητέρας του- ο Ιζέτ φεύγει για σπουδές στην Ελβετία. Γυρίζει 14 χρόνια μετά, το 1825 σε ηλικία 30 ετών.

1820: Η 26χρονη Μάρθα μένει ανάπηρη από τη μέση και κάτω από ξυλοδαρμό του Ιμπραήμ στο Κάιρο της Αιγύπτου. Ο Νάσος Καστράκης σώζει την Μάρθα, την ερωτεύεται και την παντρεύεται παρά τις αντιρρήσεις των δικών του που τον αποκληρώνουν. Τον ίδιο χρόνο έρχονται στη Κέρκυρα.

1821: Ο Νάσος, πουλάει το πλοίο του στη Μαντώ Μαυρογένους και αγοράζει σπίτι.

1821: Ο Κανέλλος Ζαχαριάς, σκοτώνεται στο πολεμικό πλοίο «Αγαμέμνων» που κατασκεύασε η Μπουμπουλίνα για την επανάσταση.

1821: Ο Νικηφόρος Σμυρναίος, σκοτώνεται στη γέφυρα της Αλαμάνας πολεμώντας γενναία στο πλευρό του Αθανάσιου Διάκου από τον Ομέρ Βρυώνη.

1822: Ο Φώτος Ζαχαριάς, σκοτώνεται στην ναυμαχία της Πάτρας πολεμώντας στα πλοία του Ανδρέα Μιαούλη. Ο Φώτος, ήταν τότε 27 ετών.

1823: Αυτοκτονία της Έλσας Χαλίλ στην Εύβοια, μαζί με τον μικρό γιό της, το Γιάννο. Η Έλσα Χαλίλ ήταν 28 ετών.

1825: Επιστροφή Ιζέτ από Ελβετία στο Καραμάν σε ηλικία 30 ετών. Η ιδέα για το Μικρό Σαράι, μπαίνει σε εφαρμογή.

1826: Ο Ιζέτ, καλεί την 23χρονη ταλαντούχα Ιταλίδα ζωγράφο Ρομίνα Φαρέλι στο Καραμάν για την τοιχογραφία.

1842: Γέννηση Λέανδρου.

1845: Ο Οχράν Μπέης, πουλά τον Λέανδρο στον Ιζέτ.

1845: Πεθαίνει στη γέννα η Ρομίλα Φαρέλι γεννώντας την Γιολάντα Χάλκη. Η Ρομίνα ήταν τότε 42 ετών.

1860: Η Όλγα, πιάνει δουλειά στο σπίτι της Μάρθας και γνωρίζεται με τη Γιολάντα. Οι ιστορίες του πίνακα της κούκλας πάνω από το τζάκι της Γιολάντας και το παρελθόν της Μάρθας, συνδέονται αναπάντεχα! Η Μάρθα έχει ηλικία 66 ετών.

1861: Ο Λέανδρος φεύγει από το Καραμάν για Ελλάδα με στόχο να ψάξει για την αδελφή της Φανούλας, την Μάρθα Καστράκη. Η Μάρθα Καστράκη είναι 67 ετών.

1862: Ο Λέανδρος επιστέφει στο Καραμάν όπου γνωρίζει τυχαία, με την βοήθεια των αντιγράφων, τη Γιολάντα και την Όλγα στο πανδοχείο Μικρός Λύκος. Αυτές ψάχνουν για τη Φανούλα κι ο Λέανδρος για τη Μάρθα. Την ίδια χρονιά, πεθαίνει κι ο Ιζέτ σε ηλικία 67 ετών από την καρδιά του. Ο Λέανδρος δεν τον προλαβαίνει.

Από το **1862** έως το **1865** ο Λέανδρος, η Γιολάντα κι η Όλγα συναντιούνται συχνά, στο Ναύπλιο, την Ύδρα, αλλά κυρίως στη Κέρκυρα φωτίζοντας, χρόνο με το χρόνο, όλο και περισσότερο το παράξενο παρελθόν που τους ενώνει. Αναπτύσσεται μεταξύ τους μια δυνατή φιλία αν και τα αισθήματα της Γιολάντας προς τον Λέανδρο από την αρχή της γνωριμίας τους ήταν πιο ιδιαίτερα.

1865: Στο ξενοδοχείο «Κωνσταντινούπολις» της Κέρκυρας, καταφτάνει η Αντιγόνη Μαστροχατζηπετρογιάννη, δημοσιογράφος του Βρετανικού Αστέρα, με στόχο τη διαλεύκανση της θρυλικής ιστορίας του ναυαγίου των Κυκλάδων. Θα συναντηθεί με την Όλγα, την Γιολάντα και τον Λέανδρο, οι οποίοι, της αποκαλύπτουν όλες της λεπτομέρειες που της λείπουν από τα γεγονότα της εποχής.

Ο χωρισμός του Λέανδρου με τη Γιολάντα, στον τελευταίο δείπνο, αποτελεί τον επίλογο της ιστορίας.

